

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la lletrada major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez per a aquesta sessió plenària.

Interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta

300-00325/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, mirin, els disturbis racistes que van tenir lloc a Belfast fa unes setmanes constitueixen l'episodi de violència xenòfoba més greu viscut recentment a Irlanda del Nord i probablement al conjunt d'Europa.

Un atac intolerable i molt greu amb arma blanca per part d'un home amb nacionalitat sudanesa contra una persona que va quedar greument ferida va ser ràpidament instrumentalitzat per grups d'extrema dreta per fomentar l'odi i la violència contra comunitats d'origen migrant i, en especial, contra persones afrodescendents. Van transformar un delictes comès per una persona en una acusació general contra tot un conjunt de persones pel seu origen o pel seu color de pell. Va ser un greu cas de pogrom racista. Es van incendiar habitatges, vehicles i comerços, i moltes famílies d'origen migrant van ser evacuades per la policia.

Uns fets que van recordar el que es va viure a Southport el 2024 o a Ballymena el juny de 2025. De fet, fa un any, entre l'11 i el 14 de juliol de 2025, es va viure una situació molt similar a Torre Pacheco. Després de la intolerable i greu agressió d'un home de seixanta-vuit anys per part de tres persones, es va desenvolupar una estratègia molt similar a la que hem vist ara fa unes setmanes a Belfast. Responsables polítics d'extrema dreta vinculen l'agressió d'una persona per tres persones amb el conjunt de persones migrades i, en concret, amb les persones d'origen magrebí. En paral·lel, persones d'ultradreta violenta organitzades es van desplaçar a la zona dels fets per a dur a terme atacs violents contra persones migrants o contra establiments regentats per persones migrants.

La Guàrdia Civil, després d'aquests fets, va detenir com a responsable de les crides a les accions violentes a Torre Pacheco un veí de Mataró per formar part del grup d'ultradreta violenta Deport Them Now. Va ser detingut i es va obrir una investigació pels delictes d'odi i també d'organització criminal. El jutjat va considerar que hi havien indicis que Deport Them Now fos una organització criminal o una associació il·lícita. Al registre del seu domicili, de fet, es van trobar diverses armes, fet que posa de manifest l'existència d'un risc real i d'un potencial ús de la violència elevat susceptible de ser compartit o replicat per altres membres de l'estructura. Es tractava d'un grup amb presència a nivell europeu, amb un canal de difusió per Telegram, i que va operar de manera clara en relació amb els fets de Torre Pacheco.

Aquest grup va estar operant també a Catalunya, almenys entre els mesos de març i juliol de 2025. De fet, aquest grup va convocar manifestacions, en algunes amb cartells conjunts amb VOX, almenys a Terrassa, Sabadell, Barcelona i Mataró. Van

tenir un grup de difusió a Telegram actiu en el que van operar de manera exactament igual que a Torre Pacheco, fent crides a fer ús de la violència i a atacar persones migrants. I van estar operatius amb aquest canal de Telegram aquests quatre mesos. Es van produir, com ja hem parlat en aquest Parlament, en aquelles dates actuacions violentes, com va ser l'atac a un local de kebab a Sabadell després d'una manifestació, es va atacar una mesquita a Piera, també un atac a un centre de menors i d'altres que es van produir durant aquells mesos.

Un any després d'aquests fets, només apareix a la causa *una* persona identificada per formar part d'aquest grup que pot ser considerat com a organització criminal i, per tant, només hi ha una persona identificada per formar part d'aquest grup. I, consellera, costa d'entendre, si tenim en compte diversos fets: en primer lloc, que hi han fotografies on el detingut apareix amb una pancarta amb el lema «Reemigració» compartida amb d'altres persones que presumptament podrien formar part d'aquesta organització; en segon lloc, cal recordar que hi ha un informe realitzat pels Mossos d'Esquadra després d'una manifestació que va tenir lloc a Terrassa el 22 de març de 2025 en el que s'indica que es tenia coneixement de que alguna de les persones que formarien part de Deport Them Now serien persones ja conegudes per la seva ideologia d'ultradreta i neonazi, i la major part dels seus membres podrien estar residint a Sabadell.

Llavors, consellera, la pregunta aquí és clara: com pot ser que un any després només hi hagi una persona identificada per formar part d'una organització d'ultradreta violenta com Deport Them Now, que van estar actuant durant quatre mesos sense que ningú tanqués el seu canal de Telegram, on feien crides directes a la violència? A més, consellera, quants detinguts es van produir per l'atac a una mesquita a Piera ara farà un any també? Quants per l'atac racista a un kebab de Sabadell? Hi ha vincles entre els diferents fets?

A més a més, li volem preguntar també quantes organitzacions criminals o associacions il·lícites d'ultradreta violenta ha desarticulat el Cos de Mossos d'Esquadra durant l'any 2025 o l'any 2026. És més, també, consellera –i això va més enllà de les seves competències–, quantes sancions ha interposat l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació a persones vinculades a la ultradreta violenta a

Catalunya en aquest darrer any? O, també, quantes sancions s'han incoat pel règim sancionador de la llei de memòria estatal per humiliació a les víctimes en determinades actuacions d'aquests grups?

Consellera, som plenament conscients del seu posicionament davant d'aquest preocupant fenomen i també de la feina que està realitzant el Cos de Mossos d'Esquadra, però fem aquesta interpel·lació perquè considerem que cal fer passos clars per garantir que l'estat de dret actuï amb més efectivitat i amb més eficiència davant d'aquests grups d'ultradreta violenta que estan creixent al conjunt d'Europa i que amenacen elements bàsics de les nostres democràcies. Amb la informació que tenim a dia d'avui, considerem que cal actualitzar l'estratègia del cos, i en especial de la Comissaria General d'Informació. Els resultats no estan avalant l'actual enfocament. La sensació és que s'està treballant de la mateixa manera que es feia fa deu anys, quan tot era diferent tant pel volum del fenomen com per les maneres de actuar o pels riscos per a la societat i els nostres ciutadans.

L'activitat de la ultradreta violenta és considerada com una de les principals preocupacions des de la prevenció del terrorisme i dels extremismes violents. De fet, segons un informe d'Europol de l'any 2022, el terrorisme d'ultradreta és la segona amenaça després del terrorisme gihadista. Segons estableix aquest mateix informe, es planteja que els individus i grups violents d'ultradreta utilitzen, inciten, amenacen, legitimen o donen suport a la violència i a l'odi per promoure els seus objectius polítics o ideològics. Busquen transformar completament el sistema polític, social i econòmic segons un model autoritari i, en fer-ho, rebutgen l'ordre democràtic, els seus valors i els drets fonamentals. La misogínia, l'hostilitat envers les comunitats de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i *queer* i el rebuig a la immigració són actituds habituals entre els extremismes d'ultradreta.

Un concepte fonamental és el «supremacisme», és a dir, la idea de que un determinat grup de persones que comparteixen un element comú –la nació, la raça, la cultura, etcètera– és superior a tots els altres pobles. En considerar-se en una posició de superioritat, aquest grup creu que té el dret natural de dominar la resta de la població. De fet, els Mossos d'Esquadra l'any 2025 han rebut o han activat 161 alertes per processos de radicalització violenta; l'onze per cent d'aquests casos

estaven vinculats amb la ultradreta. Segons dades d'alertes rebudes, tres es van incorporar, una notificació a Fiscalia; l'obertura de diligències penals d'aquestes tres eren per grups d'ultradreta violenta.

I en aquest sentit sabem, consellera, que l'estratègia ha de ser compartida i que cal una implicació major també per part de fiscalia i del poder judicial, però sí que considerem que no s'està fent prou. Mirin, fa unes setmanes es va realitzar el festival neonazi de música Chaos in the Sun a una masia privada de Santa Susanna que podria estar vinculat amb perilloses organitzacions d'ultradreta violenta. Més enllà de la polèmica per la permissivitat administrativa per a la seva realització, quines actuacions policials es van dur a terme? S'ha pogut desarticular alguna organització que hi va estar present i que està actuant al conjunt d'Europa?

També, ara fa només dues setmanes, l'organització d'ultradreta violenta Núcleo Nacional es va manifestar a Barcelona davant de la seu de la *delegación* del Gobierno. Aquesta organització a les seves xarxes parla de «guerra per recuperar el carrer a Catalunya», fan crida a les actuacions violentes contra ciutadans i ciutadanes, porten indumentària propera a l'esquadrisme encaputxat. Consellera, sabem en quants atacs violents han participat, quants atestats s'han obert per Mossos per la seva incitació a l'odi i a la violència clara, directa i violenta que fan a les xarxes socials? Soc conscient de que s'han produït detencions puntuals per fets concrets, com pintades amenaçadores, però entenem que cal més capacitat i més determinació per fer valdre l'estat de dret davant d'aquest tipus de grups. I, de fet, van fer una humiliació cantant un himne de la División Azul. I a quantes persones se'ls ha incoat un expedient sancionador per la llei estatal de memòria? I ahir vam saber també que el Menjador Solidari Gregal, del Besòs, ha denunciat reiterats atacs feixistes que han culminat amb l'incendi d'una de les seves furgonetes.

Considerem, consellera, com ja li hem dit, que la situació a nivell europeu és preocupant. I considerem que cal un canvi en la estratègia que s'està duent a terme a Catalunya per part dels diferents actors, però també entenem que per part del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè no hem d'arribar a un dia en què tinguem una situació com la que se va viure a Torre Pacheco o la que hem viscut a Belfast per actuar. Han de sentir que l'estat de dret estarà sempre per damunt de la violència

d'aquells que la volen fer estendre contra persones pel que són, pel seu origen, per la seva religió o per la seva condició o orientació sexual.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom, membres de la Mesa i diputats i diputades. Agrair-li la interpel·lació al diputat Berrio, perquè crec que és un tema oportú per poder-lo abordar aquí en el Parlament de Catalunya, i, sobretot, expressar que compartim la seva preocupació, no només des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, sinó des del conjunt del Govern.

Perquè en la seva darrera part de la interpel·lació feia referència a aquesta necessitat de coordinació. Coordinació que expressa en diferents nivells, en el món local en primera instància també, perquè són els que acullen molts dels esdeveniments que, malauradament, tenen relació amb conductes i/o associacions que fan proselitisme dels principis reaccionaris i violents d'una extrema dreta fora de qualsevol marc democràtic. Per una banda, món local, permisos i altres. Important incidir en això, en aquesta coordinació.

I important també coordinar-nos amb els diferents departaments –també ho deia en la seva interpel·lació– amb relació a les qüestions vinculades amb la incitació a l'odi per discriminació sexual, d'orientació sexual o de gènere, o també fins i tot des del punt de vista de la memòria, actes que van en contra de la protecció de la memòria històrica del nostre país, doncs, també amb Justícia. Per tant, compromís del Govern.

Jo a la primera part de la meua de la meua interpel·lació remarcaré quines crec que són les idees força que hem de compartir avui aquí arran del debat que vostè ha propiciat, que és que l'auge de la ultradreta violenta representa clarament una amenaça que socava la confiança en les institucions, l'estabilitat i la pau social. I són tres elements per mi cabdals perquè, òbviament, part de la feina que hem de fer

des de l'àmbit de la seguretat és preservar aquesta convivència, aquesta cohesió social i aquesta pau social. I, per tant, ens interpel·la no només al Departament d'Interior, però ens interpel·la en aquest cas també al Departament d'Interior. Per tant, en primera instància, compromís ferm del departament en la lluita contra l'auge dels extremismes violents i també contra l'auge de l'extremisme violent de la ultradreta.

Bàsicament, Mossos d'Esquadra treballa en una estratègia de prevenció i detecció primerenca, que són els pilars habituals de la feina que fa en aquest cas la Comissaria General d'Informació, però no només la Comissaria General d'Informació, sinó en la seva globalitat el cos, per registrar i per poder tenir accés a aquesta radicalització, que, com bé sap, en els entorns digitals és on tenim a hores d'ara la principal font quant a la lluita preventiva. És a dir, part de la lluita preventiva que està fent Mossos d'Esquadra a hores d'ara està en l'àmbit digital, on tenim les primeres alertes, on hi pot haver la voluntat de captació especialment de perfils més joves, que són els que es mouen en les xarxes socials i, òbviament, en els entorns digitals.

Ja he incidit en la importància de l'enfocament interdisciplinari, és a dir, coordinació de tots els departaments de la Generalitat, coordinació també amb els estaments de la fiscalia i la judicatura perquè els expedients que s'obrin puguin avançar en la direcció adequada. I, per altra banda, des del punt de vista del Departament d'Interior, tenim un pla específic per fer front a tota aquesta activitat de la ultradreta violenta que està fonamentat especialment en tot lo que és un model d'investigació policial que treballa de forma coordinada amb la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat però també en l'àmbit europeu, i així també, doncs, la formació especialitzada necessària. És veritat que tenim el repte de tenir més eines i més garanties, i aquí hi ha un recorregut de millora que després, si no tinc temps en aquesta primera part, abordaré en la segona part de la resposta a la seva interpel·lació.

Actualment, com deia, un dels perills més significatius juntament, doncs, amb el gihadisme –vostè també hi feia referència en la seva intervenció– és el nacionalisme i supremacisme blanc que hi ha al darrere de tota l'estratègia de l'extrema dreta

violenta. El fenomen clarament està vinculat o alimenta un procés de polarització social i de radicalització social. Pensem que en el cas de Catalunya actualment ens trobem en nivell 2 sobre 5 d'alerta terrorista respecte a la ultradreta violenta.

Per altra banda, aquests moviments –ja ho hem anat repassant al llarg de la seva intervenció i en aquesta primera part– menyspreen tot el sistema democràtic, el fonament del respecte als drets de les persones. És un xoc frontal contra allò que forma part dels elements simbòlics també de la convivència que s'expressen en qualsevol plaça, barri, en qualsevol ciutat de Catalunya i, òbviament, d'arreu del món, no?

Els grups de la ultradreta, bàsicament, d'acord amb l'anàlisi que nosaltres hem elaborat, el que intenten és sobretot generar factors d'inestabilitat política, de polarització, posen la immigració com a mal de totes les problemàtiques que es poden tenir a nivell social, a nivell de relacions veïnals..., és a dir, fan culpables les persones immigrades que conviuen amb nosaltres de la delinqüència en general, sense discriminar, en aquest cas, el que vol dir ser delinqüent, que no té res a veure amb la teva procedència, del fet de poder ser una persona immigrada. I això és habitual i ens ho trobem habitualment, encara que no sigui de forma violenta, i és una manera d'alimentar un discurs que juga amb l'imaginari de les persones generant desconfiança i por.

Quan es fa el salt perillós, que és articular mecanismes de polarització i d'ús de la violència en aquest procés d'estigmatització de determinats col·lectius, òbviament això entra en un xoc frontal contra els drets humans. I aquí és on hem d'articular, doncs, tota aquesta estratègia social i política, que no és només policial. No és només una feina policial: no ens podem conformar amb que sigui només la policia qui actua, sinó que necessitem un compromís transversal, ampli, del conjunt de la societat, que puguem treballar en l'àmbit educatiu per prevenir i actuar davant d'aquestes conductes.

És un fenomen, també ho deia vostè, global, que s'expressa al conjunt d'Occident especialment, que treballa amb unes línies estratègiques comunes, que hi ha una difusió contínua i constant de *fake news* en l'entorn digital. I, òbviament, centren part dels seus atacs en la immigració. Vostè feia referència a un incident que es va

produir, un incident greu, d'una persona que era del Sudan, però, òbviament, a partir d'aquí es va aprofitar per estigmatitzar a tot el col·lectiu de les persones immigrades o associar-les a que són potencialment terroristes o tot el que habitualment ja sabem que succeeix.

En el cas del Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, nosaltres estem treballant amb una estratègia a tres nivells. La prevenció, especialment prevenció en l'entorn digital. Això ens permet sobretot poder identificar, abans de que tinguem situacions més complicades, actituds que són susceptibles d'activar una alerta i poder actuar. Per altra banda, també treballem amb intel·ligència policial, és a dir, s'han intensificat els esforços per detectar i desarticular aquestes organitzacions. I, per altra banda, també amb plans estratègics integrals, que no només estan perseguint el fet concret i puntual, sinó intentant comprendre el fenomen per poder actuar amb més eficàcia.

Part d'aquesta feina depèn de la Comissaria General d'Informació, com deia; no només, però una part important de l'impuls de les investigacions, també en els entorns digitals, es fan des de la Comissaria General d'Informació. Aquí es treballa en casos d'amenaça per a la seguretat, per a l'ordre públic, per al marc de drets i de pau social del qual ens hem dotat en un sistema democràtic. I a través de la Comissaria General d'Informació tenim capacitat especialitzada per identificar, analitzar i valorar aquesta tipologia de fenòmens, per una banda, i, sobretot, prevenir, investigar i perseguir aquelles conductes que són susceptibles de rebre actuació policial, no?

En aquest sentit, des de l'àmbit de Mossos d'Esquadra es treballa en la coordinació de diferents elements que juguen un paper important més enllà de lo que seria pròpiament la Comissaria General d'Informació. Per exemple, totes les oficines de relacions amb la comunitat, proximitat, xarxes de col·laboració i intervenció també ens faciliten informació, fan bolcatge d'informació en aquesta estratègia primerenca de prevenció i de detectar alertes que són susceptibles de la intervenció policial.

També hi ha una coordinació amb el CITCO, amb el Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat, que aquí hi ha reunions del que és la mesa de valoració de les amenaces i intel·ligència per fer un seguiment d'aquests grups i

individus d'ultradreta. Després, en el marc de la Comissió Europea existeix el Hub de Coneixement sobre la Prevenció de la Radicalització, que aquí també hi ha intercanvi d'informació sobre extremismes violents associats a l'extrema dreta. I, per altra banda, tenim la Conferència Transnacional, on també nosaltres col·laborem i participem sobre extremismes violents de motivació ètnica o racial en sessions de treball, on nosaltres també tenim representació i col·laboració amb la resta de forces de l'Estat.

En la línia de la prevenció, com a dades i resultats del Cos de Mossos d'Esquadra tenim que s'ha fet un total d'un vint per cent més de jornades formatives al llarg del 2025 per poder incidir en l'especialització en tot el que té a veure amb la tasca preventiva. També s'han fet 243 formacions en àmbits educatius, de protecció de menors, esportius, religiosos, serveis socials.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) I continuaré després, perquè se m'ha acabat el temps.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, agraeixo les seves respostes. Mirin, jo volia fer en aquest inici de la segona part de la intervenció una reflexió. Jo crec que aquesta mateixa lògica que s'ha seguit a Belfast, en la que quan hi ha una persona que comet un acte delictiu o qualsevol altra actuació que pot ser reprovable per tota la societat..., hi ha una part d'aquest Parlament que el que fa és assenyalar exclusivament quan es tracta d'una persona no blanca i que, a més a més, no té la nacionalitat espanyola, i dic les dues coses perquè fan les dues coses.

Es va fer, per exemple, fa uns dies amb l'incendi de Tiana que es va produir. Hi va haver diputades, en aquest cas una diputada d'Aliança Catalana que no està aquí en el dia d'avui, que va assenyalar aquesta persona i el seu col·lectiu, suposadament per ser una persona negra, com a responsable de les situacions que estem vivint. Ho hem vist en incomputables ocasions. I només s'han de veure les xarxes socials, directament, d'alguns diputats o d'altres xarxes com Barrios Seguros, on

sistemàticament vostès lo que estan fent és dir a la gent que, quan passa un acte delictiu i és una persona que no té la nacionalitat espanyola, el que cal és posar el focus en aquestes persones, i vostès ho estan fent.

I jo, mirin, estic absolutament en contra del que vostès fan, però del que parlem avui és d'un pas més. Hi han organitzacions d'ultradreta violenta que aprofiten aquest marc i aquest context que algunes organitzacions també en aquest Parlament estan creant per exercir de manera directa la violència i per incitar de manera clara a l'odi i a la violència contra alguns col·lectius. Alguns assenyalen, i entenc que, en aquest sentit, seria important que aquest Parlament es pronunciés de manera clara i directa, com ho hem fet en altres ocasions altres grups parlamentaris, contra qualsevol ús de la violència contra qualsevol ciutadà, sigui pel motiu que sigui. Això en aquest Parlament encara no ha passat i crec que és molt important. *(Alguns aplaudiments.)*

I, consellera, amb relació a l'estratègia policial amb la ultradreta violenta, entenc que s'està fent molta feina –entenc–, però jo li dic..., i també soc advocat i he exercit acusacions en diferents moments, i a vegades tinc ganes de deixar de fer la meua feina de diputat i posar-me a fer querelles. I això no ho he de fer, jo. Això no ha de fer la societat civil, per exemple, Acció contra l'Odi, que ho està fent de manera molt clara i molt directa. Això ho ha de fer el Cos de Mossos d'Esquadra.

El que no pot ser és que haguem tingut persones com el líder de Desokupa dient de manera sistemàtica i directa..., fomentant l'odi i la violència contra sectors de la nostra societat. El que no pot ser és que tinguem Núcleo Nacional, que se manifesten com si fos un esquadró absolutament feixista, i que estiguin cridant a defensar i a recuperar Catalunya barri a barri cridant a la violència i que no hi hagi conseqüències, no només pels fets concrets que han de sentir..., i que han de saber que l'estat de dret estarà allí cada cop que facin ús de la violència, sinó que també hem d'estar allà cada cop que cridin a fer ús de la violència contra els nostres ciutadans i les nostres ciutadanes, perquè és l'estat de dret el que està en joc, perquè si no actuem a temps en un moment en el que estan en auge, en un moment en el que tenen xarxes internacionals fortes, poden créixer i després podem patir unes conseqüències que siguin encara més greus.

Per això, consellera, jo crec que vostè pot liderar aquest nou impuls dins del Cos de Mossos d'Esquadra, i també una estratègia compartida amb el conseller de Justícia, perquè puguem dir que hem actuat de manera suficient i de manera eficaç quan es fa ús de la violència de manera directa, però també quan es fa a través de les xarxes socials.

I vull dir una cosa molt clara. Parlem molt de discursos d'odi. Està bé, hem de sortir d'aquest marc. Però el que és veritablement perillós és la producció de delictes d'odi quan es fomenta de manera directa i clara l'odi contra sectors de la nostra societat, i això està passant. I és molt important que tant en aquest Parlament..., i la Mesa d'aquest Parlament pugui diferenciar quan estem davant de paraules gruixudes o quan estem davant d'atacs directes a companyes, assenyalant-les i posant-les a la diana, i, de la mateixa manera, és molt important que ho faci el Cos de Mossos d'Esquadra quan estem davant de delictes d'odi directes contra sectors clars de la nostra societat, perquè hem de defensar la integritat física i la integritat moral i la seguretat de tota la ciutadania. I és una cosa que ara mateix està en joc, i cada cop la gent té més por de fer segons quines coses, com presentar-se a política, com denunciar, com estic fent jo, organitzacions com Núcleo Nacional, o sortir pel seu carrer o sortir pel seu barri en segons quins contextos on hi han grups..., on directament estan assenyalant sectors concrets de la nostra societat.

Llavors, el que esperem del Govern és que estigui a l'alçada. I són molt importants les mesures educatives, les mesures de prevenció que vostè ha anunciat i també les detencions que s'han realitzat, però el que considerem és que cal un pas més. I el que no pot ser és que un any després estiguem, després de tot el que ha fet Deport Them Now a Catalunya, només amb una persona identificada. Això no pot ser.

I esperem que de cara al futur puguem –i acabo– garantir i puguem dir que hem pogut avançar, que hem fet descendir els delictes d'odi i que també hem pogut desarticlar aquestes organitzacions d'ultradreta violenta que van més enllà del que fa l'extrema dreta. I per això crec que cal una unanimitat clara i sistemàtica en aquest Parlament contra l'ús de la violència per aquests grups.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre a la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, gràcies. Continuo on m'havia quedat. Estava repassant el que s'està fent des de l'àmbit de la prevenció, que eren aquestes 243 jornades de formació a diferents àmbits, que han arribat a un total de 6.344 professionals. Això, en tot lo que és la dimensió de sensibilització i, sobretot, de reforç de tota l'estratègia preventiva.

També hi ha tota una sèrie d'accions destinades a la retirada –retirada justificada– de continguts de radicalismes violents en el conjunt de les xarxes socials. L'any passat es van retirar més de dos mil continguts relacionats amb plantejaments d'extremisme violents especialment dissenyats per a menors, per a persones joves especialment, que són els que són..., els que poden ser més susceptibles de quedar contaminats per aquestes estratègies allotjades especialment a les xarxes socials. Per altra banda, ja he dit abans que estem treballant en una estratègia i una plataforma de coneixement i cooperació, que és el Hub de Coneixement sobre la Prevenció de la Radicalització.

I vostè abans, en la seva primera intervenció, també ha fet referència a algunes dades de prevenció que jo ara repassaré. Hem tingut un total de 204 alertes, 161 processos de radicalització violenta, quaranta-set casos d'impacte educatiu i social per aquest vincle i aquesta correlació que es dona especialment d'interès amb la població més jove. Es van detectar en estadis primerencs, és a dir, no van arribar a ser una amenaça. Un onze per cent d'aquests casos, vostè ho ha dit, estaven relacionats amb moviments d'ultradreta; un seixanta-dos, amb gihadisme, i un vint-i-u per cent, amb un impacte clau en l'educació i en la cohesió social. Tretze alertes van ser notificades a la fiscalia, tres d'elles –també ho ha dit vostè, però ho remarco en la meua intervenció– vinculades a l'àmbit de la ultradreta. D'aquí la importància, i ho compartim, de millorar tota aquesta col·laboració entre les investigacions policials i l'acció que es fa des de l'àmbit de la fiscalia i la judicatura.

El conjunt d'investigacions que porta fent el Cos de Mossos d'Esquadra des del 2023 fins a 2026 és..., a partir de les diferents unitats es realitzen investigacions, detencions arran de casos vinculats a aquest extremisme. S'han acumulat, des del 2021, seixanta-tres investigacions i quaranta-cinc detinguts. La Unitat Central de

Delictes d'Odi i Discriminació de la Comissaria General d'Informació ha incrementat les investigacions vinculades a la ultradreta: quaranta-una investigacions tancades des del 2021. Tenim: 2021, dues investigacions; 2022, set; 2023, sis; 2024, catorze; 2025, dotze.

Per altra banda, tenim les investigacions i les detencions vinculades a la ultradreta que es realitzen per les àrees d'informació territorial, que també les hem reforçat en el darrer concurs de Mossos d'Esquadra –després hi faré referència. El 2023 vam tenir vuit investigacions, amb dos detinguts; 2024, quatre investigacions, amb disset detinguts; el 2025, tres investigacions que encara estan en curs –algunes d'elles poden estar relacionades amb algun dels elements que vostè apuntava en la seva intervenció del grup Deport Them Now–; el 2026, tres investigacions en curs, amb sis detinguts. I, òbviament, la Unitat Central d'Investigació d'Extremistes Violents, que està incidint especialment en investigacions per delicte d'odi, ha realitzat investigacions vinculades amb l'extrema dreta: el 2023 en va fer una, amb setze detinguts; 2024, una investigació, amb tres detinguts, i el 2025, dos investigacions, un detingut i un investigat per aquestes raons.

Elements que estan formant part de la nova estratègia que el Cos de Mossos d'Esquadra està desplegant per reforçar la seva capacitat investigadora i també fer una revisió profunda del model d'investigació. El juliol del 2025, la Prefectura de Policia va anunciar la creació d'un grup de treball que està impulsant aquesta profunda reforma del model d'investigació criminal. S'han creat deu àrees de revisió del model; cadascuna afecta algunes de les perspectives necessàries dintre dels processos, i una d'elles també està relacionada amb totes les qüestions que estem abordant avui aquí, en aquesta interpel·lació. De fet, ja s'ha convocat i s'ha resolt el concurs d'oposició de la branca d'investigació, amb 834 places, amb els efectius ja incorporats, que això dona una dimensió de creixement de tot el personal especialitzat en investigació molt important per poder fer aquesta tasca i, sobretot, donar-li continuïtat.

Per altra banda, també s'han ofert quaranta-sis llocs de treball per a l'especialitat de seguiment i vigilància que s'ha convocat, i nous processos de selecció que estan especialment destinats a l'especialitat d'informació, de mitjans tècnics i d'anàlisis i

tot lo que té a veure amb la millora –òbviament, per fer atractives aquestes especialitats– de les condicions laborals d'aquest personal.

Em queda molt poc temps. Ha fet algunes qüestions que, si vol, les podem respondre amb més detall a través de preguntes, si les entra com a bateria de preguntes, perquè no tindrè temps. Agrair-li de nou la interpel·lació. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, sobretot, el compromís del Govern des d'aquesta perspectiva transversal, també amb els grups de l'oposició, doncs, per treballar en quelcom que ens ocupa. I ja sap que parlem a vegades d'aquesta qüestió, i totalment disposada a col·laborar amb el seu grup i amb tot l'arc parlamentari per combatre una de les principals amenaces que a dia d'avui té el nostre sistema democràtic.

Gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el turisme.

Interpel·lació al Govern sobre el turisme

300-00326/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Avui parlarem de turisme, perquè afronta reptes molt complexos, i molt més complexos que els de fa uns anys, no? Competim amb moltes ciutats no només per atreure visitants, sinó per atreure valor amb aquests visitants –talent, inversió, congressos...– i competim amb ciutats grans europees i globals que estan definint estratègies molt ambicioses per posicionar-se com a destinacions de gran qualitat.

A aquesta competència entre ciutats s'hi afegeix un context geopolític que cada vegada és molt més incert: conflictes internacionals, tensions comercials, canvis en les aliances estratègiques, reordenació dels fluxos, canvi també de les demandes i una demanda cada vegada més exigent. Per tant, el repte avui en dia respecte al

turisme no és només créixer, créixer en valor, sinó adaptar-se, anticipar-se per poder competir millor.

I, malauradament, les polítiques del Govern no estan a l'alçada d'aquests reptes. No només no hi ha una política turística a Catalunya, sinó que a Catalunya hi ha una política que..., es governa en contra del turisme. I es governa en contra del turisme perquè l'únic que s'ha fet fins ara ha sigut incrementar els impostos.

I vostè, senyor conseller, ha comprat el relat dels Comuns en el sentit de concebre el turisme com un mal a superar –en aquest cas, criminalitza el sector– i, per tant, també que s'instal·li la turismofòbia a Catalunya. I ho han fet amb l'increment de la taxa turística, que està restant competitivitat al sector i ha obert la porta a recàrrecs turístics i ara planteja triplicar el recàrrec als creuers de curta estada a la ciutat de Barcelona. Per tant, nosaltres rebutgem convertir el turisme en un problema ideològic, en una simple font de recaptació.

El que demanem és una política turística ambiciosa, equilibrada, realista, que reconegui el pes fonamental que té el turisme en la nostra economia i que sigui capaç de gestionar-lo millor. El gran repte és gestionar bé el turisme, incrementar la qualitat de l'oferta i aprofitar tot el potencial econòmic, social i cultural que té el turisme per generar cada vegada més riquesa.

Nosaltres, des del Grup Popular, lo que li vam demanar ja fa molt temps en la comissió i que no s'ha complert és una nova llei de turisme que veritablement reculli un marc afavoridor per tenir aquest turisme de qualitat, i amb el sector turístic. I tampoc ha presentat el pla territorial sectorial de turisme. Hi estan treballant des de fa un any, però encara no l'han presentat; nosaltres li demanem que ho faci amb celeritat. I articular una política de suport al turisme per tenir la capacitat de posicionar-nos com unes ciutats i territoris d'alt valor afegit, de qualitat, i tenir aquesta capacitat d'atreure el bon turisme i també assumir aquests reptes.

Pel Partit Popular el turisme és un motor econòmic: és el dotze per cent del PIB, genera més de 400.000 llocs de treball. I tenim una indústria turística potent, però principalment formada per petites i mitjanes empreses que requereixen molt més suport perquè s'han de modernitzar, s'han d'adaptar, han d'introduir la intel·ligència artificial, s'han de digitalitzar, i no tenen aquest suport per part del seu departament.

I, per tant, aquesta és una necessitat important. Perquè el turisme genera molta riquesa –com hem dit, el dotze per cent del PIB–, té uns beneficis directes als hotels, la restauració, etcètera, al transport, la cultura... Una part de la cultura es finança i es pot mantenir gràcies als visitants, gràcies als turistes, que, si no, molts equipaments no es podrien mantenir al nivell que avui en dia estan. Per tant, també genera molts avantatges indirectes, i també en l'alimentació, la indústria, la tecnologia... Per tant, nosaltres hem de tenir una estratègia definida de turisme per saber quin turisme volem, on volem que arribi el turista i quina qualitat de turisme volem. I, a partir d'aquí, això s'ha d'anar graduant per tal de fer-ho compatible amb la gent que viu a les ciutats, però també amb aquest turisme.

El Partit Popular té una estratègia definida respecte al turisme. El model turístic del Partit Popular és un turisme de qualitat, ben gestionat, compatible amb la vida quotidiana dels ciutadans i, a més a més, amb tots els equipaments turístics i tots els recursos d'allotjament turístic que avui en dia hi ha. I no hi sobra ningú. I tampoc hi sobren els apartaments turístics, perquè són necessaris per a una part del turisme, com el turisme familiar i el turisme de negocis, que, si no, es pot perdre, perquè tothom sap que venen els equips dels congressos, dels grans esdeveniments tecnològics, abans, a pisos turístics, i si desapareixen es pot perdre aquest turista, i s'està posant en risc.

Per tant, des del Grup Popular considerem que calen tots els recursos. I el que cal tenir és una administració afavoridora que doni suport al sector i una aposta clara per la qualitat –una aposta clara. Hem de passar del debat de no només els turistes que volem, sinó quin turista volem i què fem per tenir una estratègia orientada a tenir qualitat. La imatge de Catalunya com a destinació de qualitat requereix molta més seguretat, requereix espais públics molt cuidats, amb molta més neteja, molta més inversió i una actuació ferma contra l'incivisme. Per tant, això són àmbits transversals en els que cal actuar. I el Govern en aquest cas no fa una política en aquest sentit; moltes declaracions, però no una política ferma en aquest sentit.

Nosaltres també creiem, senyor conseller, que hem de potenciar i ens hem d'aprofitar més de la marca de Barcelona. És la porta d'entrada del turisme de Catalunya, i hem d'aprofitar-nos-en més per després redistribuir el turisme per tota

Catalunya i connectar molt millor Barcelona amb la Costa Brava, Costa Daurada, el Pirineu, les Terres de l'Ebre... I també potenciar la connexió amb tot el turisme enogastronòmic, en el sentit del Penedès, el Priorat, l'Empordà, Alella..., totes aquestes poblacions. Han d'haver-hi aliances entre la Generalitat i els ajuntaments perquè pugui ser molt més efectiu.

Per tant, el repte no és expulsar el turisme, el repte és gestionar-lo bé i fer que tothom vegi aquesta oportunitat, perquè el turisme deixa riquesa, genera capacitat de finançament de centres, com poden ser tots els centres culturals, i connectivitat. Una part de la connectivitat de l'aeroport és gràcies al turista, perquè moltes rutes no serien viables si no tinguessin l'increment d'utilització per part dels turistes, i aquí hi perdrien els negocis, perdrien inversions i perdrien també molts destins.

Per tant, s'han de crear continguts, és la manera de seleccionar un turisme de qualitat i un turisme d'alt valor afegit. I el contingut, com es genera? Amb la cultura, el patrimoni, la gastronomia... I tot això sí que s'està fent, hi han indústries que hi estan treballant, i vostè ho sap molt bé –les fires, els congressos–, però cal més suport i molta més ajuda perquè veritablement es tradueixi en uns grans actius. I, per tant, nosaltres des d'aquesta visió considerem que cal fer un major esforç.

Per altra banda, es requereixen estratègies també per millorar tot el turisme rural. El turisme rural requereix més suport. Les petites i mitjanes empreses familiars que estan treballant per adaptar-se, per fer totes aquestes transicions digitals..., tot això requereix més suport del departament, i no tenen plans en aquest sentit. Igual que tota l'economia blava, també se'n pot beneficiar tota la part de la costa. És un actiu important a tenir en compte a l'hora d'afavorir aquest turisme.

I es necessita una administració facilitadora. Des del Grup Popular diem que es requereix una administració que faciliti, que s'elimini tanta normativa, tanta càrrega, tantes obligacions, tants impostos, tanta lentitud a l'hora de poder aconseguir tots aquests permisos. Seguretat jurídica, conseller; seguretat jurídica i eliminar totes aquestes càrregues burocràtiques que frenen i dificulten tant el creixement de les petites i mitjanes empreses i frenen totes aquestes inversions. Per tant, tot aquest suport no el tenen. Sí que hi ha, al departament, una línia d'ajuts, de préstecs,

sobretot a la modernització, però no és suficient. I llavors això..., és molt necessari articular una política que veritablement doni aquest suport i que no penalitzi.

I, després, també una nova manera de governar el turisme: col·laboració publicoprivada de veritat, que veritablement es tradueixi en una acció concreta, en la gestió, en el valor, en la millora en la qualitat. El sector turístic és un aliat, no un enemic, i s'han de coordinar amb ells les polítiques que els hi reverteixen i que els afavoreixen.

I, per tant, des d'aquesta visió nosaltres el que li demanem és que governi amb el sector, que li doni el suport, el marc necessari per reduir tot el cost que sempre tenen i tantes dificultats per adaptar-se a les noves transicions, i ajudar-lo a que tingui aquesta capacitat de ser molt més competitiu en un món que competeix molt, global, i que han de tenir tota aquesta activitat per poder preservar especialment les pimes, les empreses familiars, tot el turisme que tenim a tot el territori i aquestes indústries que estan treballant tant a l'hora de poder oferir bons productes de qualitat i tan necessaris perquè Catalunya realment tingui un gran atractiu a l'hora de rebre els turistes, que ho necessitem.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, diputades i diputats, diputada, consellera... Diputada Esteller, moltíssimes gràcies per la seva intervenció. I, evidentment, en discrepo, perquè, si no, no estaríem aquí interpel·lant-nos, perquè, efectivament, el model que nosaltres volem és un model que vol una Catalunya millor a través d'un precisament millor turisme, que posa, per exemple, al centre la figura del «resident», el resident ha de ser al centre de les polítiques turístiques, i impulsant, per tant, un model que preservi el territori, que reforci la qualitat de les destinacions i que generi oportunitats a tot el nostre país.

Vostè ha fet menció diverses vegades de Barcelona. Nosaltres som en aquest cas els representants de tota Catalunya i, per tant, sempre fem una mirada que no és

només per a Barcelona, sinó que és per a tota Catalunya. Miri, l'any 25, i finals del 24, va ser probablement un any de planificació, malgrat que vostè no està d'acord amb el que s'ha planificat, i aquest any 26 el que hem de fer és desplegar, doncs, aquesta planificació.

Què estem fent aquest any? Doncs, per exemple, desenvolupar, executar l'estratègia «Més Catalunya, millor turisme». Més Catalunya, per tant, més territori, més eixamplar el nostre turisme, amb un turisme de més qualitat, passar del volum, de la quantitat, al valor, i situant el resident al centre i buscant generar valor econòmic, social, ambiental i cultural.

Una millor governança territorial turística –vostè n'ha parlat i després jo també n'hi parlaré–; un pla territorial –també vostè el demana, amb raó–, i, a més, hi ha un compromís exprés per part del conseller de fer-lo. Un límit de canvi acceptable, l'LCA, que és la nova metodologia que substitueix el concepte clàssic i caduc de la capacitat de càrrega; avalua els impactes socials, econòmics i ambientals per determinar quin desenvolupament és compatible amb la qualitat de vida dels residents i la sostenibilitat de la destinació.

Un pla també d'intel·ligència turística, que impulsa la gestió basada en dades, en la intel·ligència artificial, i l'anàlisi predictiva per anticipar tendències, conèixer millor els visitants i orientar la presa de decisions públiques i la promoció turística.

Quin model turístic defensa aquest Govern? Doncs, com li dèiem, del volum al valor. No perseguim rècords de visitants. Busquem més qualitat, major qualitat, més retorn econòmic i més sostenibilitat. I les tres coses amb la mateixa contundència: més qualitat, més retorn econòmic i més sostenibilitat. Volem passar de la concentració a la distribució. La riquesa del turisme ha d'arribar a tots els racons de Catalunya: més territori, més municipis, més economia local. De l'estiu als 365 dies de l'any. No volem només temporada alta, volem desestacionalitzar, mantenir l'activitat durant tot l'any, estabilitzar l'ocupació i facilitar les inversions permanents.

I les dades confirmen aquest canvi de model, diputada Esteller. En primer lloc, menys estacionalitat. Des del 20 al 25 hi ha hagut una reducció de l'estacionalitat entre cinc i sis punts. Entre el gener i el març de l'any 26 ha augmentat un 8,2 per cent el creixement que es produeix durant el primer trimestre de l'any; 44,1 per cent

de grau d'ocupació dels allotjaments turístics al març, pràcticament una de cada dues places obertes ja està ocupada en un mes que històricament era de temporada mitjana o baixa.

Segona qüestió, més valor. Passem del març del 25, amb una despesa mitjana del total del viatge de turista estranger de 1.053 euros, al març del 26 amb 1.261, 208 euros més, prop d'un vint per cent més de despesa turística. La despesa mitjana diària del turista estranger augmenta un 12,7 per cent. Cada visitant, per tant, diputada Esteller, genera més valor afegit.

Creixen les places fora de temporada. Entre març, abril, maig i octubre augmenten les places d'allotjament disponibles, amb increments d'entre el cinc i el setze per cent segons quin mes sigui. Durant els mesos de màxima afluència, juliol i agost, en canvi, l'oferta es manté estable, no creix, evitant continuar augmentant la capacitat en els períodes de més pressió turística.

El creixement arriba a tot el territori. Les destinacions d'interior han crescut un onze per cent, confirmant que el creixement no es concentra només a Barcelona. Estem davant d'un model basat en la diversificació de l'oferta per transformar un model. No hi ha un únic turisme, sinó molts turismes dins del turisme que nosaltres volem tenir, tots ells orientats a desestacionalitzar, a descentralitzar i a generar prosperitat compartida.

El turisme cultural, per exemple, és una de les grans apostes d'aquest any 2026. El passat divendres, per exemple, vam presentar la nova campanya internacional «Sent la nostra cultura, viu Catalunya». La cultura és una de les principals eines per transformar el nostre model turístic. Apostem per transitar del volum al valor atraient un visitant interessat en experiències de qualitat, en el patrimoni, en la creativitat i en la identitat del nostre país. Volem reforçar el vincle entre cultura, comunitat i visitant deixant un llegat que vagi més enllà de l'any 26. Catalunya no només té cultura; Catalunya crea cultura, la comparteix i la projecta al món.

I és 2026, precisament, una oportunitat excepcional: Any Gaudí, Any Pau Casals, Barcelona, Capital Mundial de l'Arquitectura, que no són només commemoracions, són una oportunitat per explicar Catalunya al món. L'activitat turística, per tant, amplia l'oferta cultural del territori: festivals, concerts, teatre, circ, exposicions o

activitats familiars, possibles gràcies a una massa crítica de públic formada tant per residents com per visitants, enriquint la vida cultural dels nostres pobles i municipis.

Volem posar en valor tota la diversitat de la nostra oferta turística, perquè cada producte és una porta d'entrada diferent per descobrir el nostre país. Turisme cultural, turisme gastronòmic –l'any passat, Regió Mundial de la Gastronomia–, turisme religiós i espiritual, ecoturisme, turisme de natura, turisme esportiu, turisme familiar, turisme de negocis, enoturisme –amb la capacitat de generar també activitat econòmica...

I vostè ha parlat, i no amb poca raó, de governança. Doncs permeti'm que li digui, diputada, que Catalunya i aquest Govern lideren un nou model per primera vegada. Diputacions, consells comarcals, municipis i Generalitat treballen en una mateixa estratègia: és la primera governança turística integrada que té Catalunya, amb una dotació de 4 milions d'euros cada any per desplegar les polítiques turístiques al territori.

I també parlava de gestió –doncs sí, li dono la raó en això, diputada Esteller–; la paraula clau és «gestió». «Gestionar» significa anticipar, planificar, mesurar, corregir, decidir amb dades. D'aquí el pla d'intel·ligència turística, la intel·ligència artificial aplicada a la gestió i als indicadors. La gestió també consisteix a maximitzar el retorn per als residents; per exemple, més arrelament i ocupació. El turisme genera llocs de treball directes i indirectes que contribueixen a fixar població als municipis, especialment als més petits, evitant que moltes persones hagin de marxar a les grans ciutats per trobar feina.

Més activitat durant tot l'any, com hi els deia abans. Aquesta desestacionalització permet mantenir oberts comerços, bars, mercats i altres serveis, contribuint a preservar la vitalitat dels pobles i a prevenir el despoblament. Comerç de proximitat més fort. Millors serveis per a tothom. Impuls a altres sectors econòmics: el turisme també genera activitat en sectors com la indústria, l'agroalimentació, el comerç, els serveis o el mobiliari, com, per exemple, ens explicava el president del Consell de Cambres justament la setmana passada.

I, pel que fa a la taxa turística que vostè em comentava, bé, doncs probablement és la diferència que vostè i jo tenim, perquè per alguna raó vostè és diputada del Partit Popular i jo formo part d'un govern del Partit Socialista de Catalunya.

El context internacional genera incertesa, sí, incertesa, tensions geopolítiques, però Catalunya segueix sent un refugi, un destí refugi. I estem convençuts, i ho hem parlat amb el sector, que efectivament en sortirem beneficiats, d'aquest moment que hem viscut de tensió geopolítica.

I, per últim, per acabar aquest primer torn, vostè ha parlat de la col·laboració publicoprivada –estic d'acord en això al cent per cent, diputada Esteller–; el sector és un aliat. El nostre model és escoltar, treballar conjuntament, decidir conjuntament. La col·laboració publicoprivada forma part del nostre model de govern. No governem contra el sector, l'hi ben asseguro; governem amb el sector. I miri, l'exemple més clar: el passat 19 de maig del 25 vam reactivar la Taula del Turisme de Catalunya després de més de deu anys d'inactivitat. És el principal òrgan de participació i assessorament, integrada pel sector empresarial, i un espai estable de diàleg que evidencia, com li deia, aquesta voluntat de treballar de la mà del nostre sector.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, president. Senyor conseller, jo li he dit que la marca Barcelona és la que hem d'aprofitar, com potenciar el turisme a tota Catalunya, però no li he parlat només de Barcelona. El que hem de fer és distribuir-lo, tenir nodes de connexió i d'aliança a tota Catalunya, a la part de Tarragona, a Lleida, a l'interior, i també tota la part de totes les rutes gastronòmiques i vitivinícoles. Això és molt important fer-ho amb més eficàcia i més eficiència a l'hora de poder aportar aquest capital del turista que entra a la ciutat de Barcelona. I, sobretot, la marca Barcelona en el món té una qualitat que genera aquest perfil de turista que ens convé, que és d'alt valor afegit, perquè el que hem de tenir és un turista d'alt valor afegit que sobretot porti i que generi

riquesa a Catalunya i que després, si va a la costa, si va a l'interior o si va a fer turisme rural, tingui la qualitat que requereix. I això requereix més inversions.

I quan parles amb el sector t'adones de que el sector està molt pressionat. Vostè diu: «Governem amb el sector.» Doncs no l'escolten massa, perquè ells saben perfectament que tenen càrregues, que tenen dificultats, que no sempre poden fer les inversions que volen, que no es poden modernitzar perquè no tenen la capacitat d'incorporar la tecnologia per veure com gestionar millor els visitants i poder també gestionar tota aquesta oferta. Per tant, nosaltres li demanem que els programes del departament de finançament per a la modernització i digitalització..., són préstecs, precisament, de l'ICF i són insuficients. I li demanem programes perquè puguin millorar la indústria, la seva qualitat, la contractació de persones –saben que costa molt trobar personal a l'hora de poder treballar en aquest sector. I també és necessari alinear la formació, ajudar-los a que tinguin millor professionalització, perquè la qualitat del turista exigeix millors professionals i, per tant, això també exigeix un esforç d'acompanyament.

I vostè m'ha dit «hem creat la taula», sí, bé, però de què ens ha servit? De moment no han fet re. Han parlat, han diagnosticat, però la taula es va crear el mes de maig de l'any passat. I també van crear el grup de treball per fer la llei. En un any no l'han pogut fer? Vull dir, és tot molt lent, senyor conseller, i ja portem dos anys de legislatura. Quan aportaran la llei? Quan faran els plans territorials sectorials, aquests plans que han d'ajudar a redistribuir millor el turista?

I nosaltres diem: «Escolta'm, el turista ha de ser de qualitat.» «Hem de gestionar-ho bé, hem d'intentar que el turista no sigui en volum, sinó en valor.» «Estupendo», però..., què dona valor?, la cultura? És cert, tot el patrimoni, tota la cultura, els continguts que tenim a Catalunya, la gastronomia... Això és el que dona valor, és el que portarà un turista..., perquè vindrà a veure un patrimoni, però el patrimoni ha d'estar ben conservat, i els itineraris s'han de reorganitzar de manera que puguin ser atractius. I això és molt necessari que es faci amb molta més celeritat.

I que es desestacionalitzi, naturalment. És cert que cada vegada s'ha d'allargar més. Una part del desestacionalitzar..., és el de congressos i fires. Està ajudant molt a desestacionalitzar, però vostès estan fent una política per carregar-se aquest turista,

com a mínim eliminar..., o reduir-lo, perquè a Barcelona s'està pressionant moltíssim. I, després, ara, amb la desaparició dels apartaments turístics en un any, això també el castigarà. I, per tant, tenim un turista que podem posar en risc per culpa d'aquestes qüestions. I també el turista familiar, que si no tenen apartaments turístics no venen; les famílies van als apartaments turístics. I no es resoldrà el problema de l'habitatge i, en canvi, es castigarà aquesta part del turisme.

Per tant, senyor conseller, tenir el poder en meses no vol dir governar ni cogovernar. I el sector sí que està representat en meses, però no es sent part de les decisions que pren la seva conselleria. I nosaltres diem... Bé, s'ha conciliat, per descomptat. Escolti'm, nosaltres volem un turista..., i s'ha d'evitar fer una política per descongestionar les zones on avui en dia hi ha una gran concentració de turistes. I la gestió s'ha de fer amb aliances en l'àmbit privat, col·laboració publicoprivada per gestionar-ho bé i evitar que aquestes afluències de públic o de turistes en moments molt concrets generin problemes i generin molèsties. I això requereix un esforç també amb els equipaments i unes polítiques turístiques que com a mínim afavoreixin aquesta qüestió.

Però nosaltres ens centrem molt en el teixit, en la necessitat de que tots els que són petits, mitjans, les empreses familiars..., tinguin facilitat a l'hora de poder tenir nous productes, introduir la intel·ligència artificial, introduir la digitalització... Abaixar impostos, senyor conseller, perquè també necessiten tenir menys càrregues impositives i burocràtiques que els hi permetin fer les inversions que han de fer. Molts no poden fer inversions perquè els impostos que paguen s'emporten el petit rendiment que podrien tenir.

Per tant, amb aquesta voluntat, el Grup Popular ha presentat aquesta proposta sobretot per ajudar el sector, els turistes a Catalunya, que pugui revertir millor..., i que pugui generar molta més riquesa i molta més capacitat de millorar la qualitat de vida de tots.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; gràcies, president. Diputada, abans no li he contestat sobre el tema de la llei de turisme i li vull comentar, a vostè i a tot el Parlament, que aquesta llei es troba actualment en mans del Grup d'experts per a l'assessorament i la proposta de disseny normatiu i la planificació territorial sectorial turística. Els seus treballs finalitzaran l'octubre d'aquest any –per tant, d'aquí a tres, quatre mesos–, i serà a partir de llavors quan començarem la preparació de la redacció tècnica de la llei, i se sotmetrà, evidentment, al procés parlamentari corresponent.

Per tant, el compromís que jo mateix vaig prendre a títol personal de tenir una nova llei, doncs, esperem que tiri endavant. Tenim una llei de més de vint anys de vida, i sobretot tenim una llei que..., més que la pressa, diputada Esteller, el que hem de fer és fer-la bé. És a dir, vint anys de desfasament de la llei la fan caduca, però ara no vindrà ni de tres mesos ni de quatre. Hi han qüestions que sovint els diferents grups polítics les veiem de forma diferent, com per exemple el canvi climàtic, i aquesta llei li ben asseguro que quan vam començar a la meua primera compareixença al Parlament a idear-la..., no hi pensàvem, que qüestions com aquestes havien d'estar inserides en aquesta nova llei. Per tant, és una llei que s'ha d'adaptar a tots els canvis que ens venen a sobre, i que no són gens menors.

Miri, vostè també m'ha parlat abans de la facilitació administrativa, de la burocràcia. Just quan parlo d'això entra el conseller responsable de la facilitació administrativa, i, per tant, li ben asseguro que això s'està tirant endavant, no només a nivell de turisme, sinó a tots els nivells.

I vostè també ara parlava de, per exemple, doncs, els pisos turístics, no? Fixi's vostè si és complicat tenir una idea política lògica i coherent, que el senyor García Albiol en el seu poble ha considerat que s'ha de distanciar de la ideologia del seu partit per defensar els interessos dels badalonins. Aquesta és la realitat. Per tant, no és tan fàcil arribar a un punt intermedi, a una decisió concreta sobre l'habitatge, quan un alcalde no gens menor –no només per l'alçada, sinó per la ciutat que suposa– ha decidit trencar la línia ideològica del seu partit per tenir-ne una de pròpia. L'únic alcalde que ha dit: «Nosaltres considerem que..., malgrat el que diu el Partit Popular, pensem que els badalonins necessiten una política concreta.»

Per tant, amb el tema dels pisos turístics anem «al tanto». No és fàcil ser capaços de trobar una sortida al problema de l'habitatge, el problema més gran que té no Catalunya, Espanya. El Banc d'Espanya l'any passat situava la mancança d'habitatge en 700.000 «vivendes». A dia d'avui ha crescut a 750.000. Per tant, és un problema greu que tenim. I, hi insisteixo, aquest exemple de Badalona ens permet tenir molt clara la seva complexitat.

Quan vostè ha dit que estem abocant el turisme a la turismofòbia..., no hi estic gens d'acord. Jo he defensat aquí interpel·lacions de vostè, crec recordar que me'n va fer una el diputat Pere Lluís Huguet, crec que alguna també vostè, n'hem tingut algunes fetes pel Grup dels Comuns, pel diputat Mijoler. Crec que sempre he defensat el sector turístic, absolutament sempre. I sempre perquè suposa, com vostè bé ha dit, un dotze per cent del PIB i una ocupació aproximada també d'aquest dotze, tretze per cent. Una altra cosa és que no sigui millorable, que evidentment ho és, com tots els sectors.

I permeti'm que n'hi posi un exemple. Miri, la setmana passada estava en un acte, juntament amb el ministre Hereu, que hi havia el catedràtic Oriol Amat. I el catedràtic, el doctor Amat, ens deia que les empreses en els primers deu anys pateixen molt per tenir una estabilitat econòmica –la línia és recta, no tenen guanys pràcticament els primers deu anys– i que l'any onzè comencen a pujar. És lo que ell en deia les «empreses gaseles», perquè començaven a pujar..., molt gran, és terminologia del doctor Amat. I ens va dir: «Ara us explicaré quines són les empreses que a partir del desè any comencen a créixer, a explotar.» Tothom esperava que sortís una diapositiva on hi hagués els sectors més disruptius, IA, noves tecnologies, drons, química... Van sortir amb el mateix percentatge absolutament tots els sectors heterogenis que tenim a Catalunya. En aquella «diapo» hi havia tant la química com la siderúrgica com les empreses que es dediquen a les bateries com la restauració i com el turisme.

Per tant, jo defenso el turisme perquè Catalunya és diversa, perquè Catalunya és heterogènia, perquè Catalunya té doctors i té físics i químics i matemàtics i metges i advocats, però també té operaris, i, per tant, hem de ser capaços de donar feina a tots els catalans i a totes les catalanes. I això passa per tenir un turisme de qualitat,

amb uns convenis col·lectius de qualitat, amb uns sous adequats, i, com els hi deia, substituint la quantitat pel valor i per la qualitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre

300-00328/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, bona tarda. Quan parlem de salut acostumem a parlar de pressupostos, de professionals, de llistes d'espera o d'hospitals, però avui voldria començar parlant d'un altre concepte: l'equitat. Aquest és un principi que hauria de garantir qualsevol política sanitària. L'equitat no consisteix en repartir els mateixos recursos a tots els territoris. L'equitat consisteix en que qualsevol ciutadà, visqui on visqui, rebi l'atenció que necessita quan la necessita i amb la mateixa qualitat assistencial.

Som un territori extens, amb una població dispersa, amb una densitat demogràfica baixa, amb grans distàncies entre municipis, amb una població envellida i amb un increment molt important d'habitants en determinades èpoques de l'any. Aquesta realitat ens obliga a planificar diferent, perquè tractar igual realitats diferents no és garantir la igualtat, sinó generar desigualtat. No podem aplicar els mateixos criteris de planificació assistencial que s'utilitzen en territoris densament poblats on en pocs quilòmetres hi ha diversos hospitals i diferents recursos sanitaris. Allà, quan un recurs no hi és, sovint no n'hi ha un altre a deu minuts que pugui donar resposta. Allà el temps de desplaçament condiona la salut de les persones.

Per això reclamem una veritable política d'equitat territorial. No reclamem privilegis, no demanem tenir més que ningú. Demanem que els criteris de distribució dels recursos incorporin les complexitats dels territoris. I aquesta és la responsabilitat del Govern, i és precisament on les Terres de l'Ebre continuen tenint el problema. I el problema és el model, un model que els últims anys s'ha anat construint a base de pedaços, sense una planificació global i que avui presenta unes mancances evidents.

Per això aquesta interpel·lació no pretén reclamar un equipament concret o un servei aïllat. El que demanem és molt més profund. Demanem un pla integral per reorganitzar la sanitat a les Terres de l'Ebre, un model que permeti unificar, redistribuir i ampliar recursos perquè cada nivell assistencial assumeixi allò que realment li correspon. Perquè avui tenim hospitals fent funcions que podrien fer altres centres, tenim hospitals d'aguts ocupats per pacients que necessiten atenció intermèdia, tenim una atenció primària que podria resoldre més processos però no disposa dels recursos necessaris, tenim serveis que continuen excessivament centralitzats i tenim professionals treballant sota una pressió que no és conseqüència de la seva feina, sinó d'una manca de planificació.

El primer exemple és el nou hospital de les Terres de l'Ebre. Fa massa anys que en parlem. Mentre altres territoris han vist com els nous hospitals esdevenien una prioritats política, les Terres de l'Ebre ens hem quedat esperant. Per això li pregunto si pensa declarar el nou hospital universitari de les Terres de l'Ebre com una infraestructura sanitària prioritària a Catalunya igual que s'ha fet amb l'hospital nou del Trueta.

Però mentre aquest hospital no arriba també hem de parlar del present, i parlar del present significa parlar de l'Hospital Verge de la Cinta. És el nostre hospital de referència a les Terres de l'Ebre, però també és un hospital que suporta una pressió assistencial que no li correspon. I la pregunta és molt senzilla: ha de continuar assumint el Verge de la Cinta tota aquesta pressió? La nostra resposta és que no. El Verge de la Cinta ha de ser sobretot un gran hospital d'aguts, un hospital destinat a casos més complexos, a la cirurgia, a les especialitats, a l'alta tecnologia, als

processos que realment requereixen un hospital d'aquest nivell, i això només serà possible si som capaços de redistribuir adequadament l'activitat sanitària.

Per això defensem reforçar el paper dels hospitals comarcals. L'Hospital Comarcal d'Amposta pot assumir més activitats, estan preparats; el de Móra d'Ebre, també. Més cirurgia programada, més proves diagnòstiques, més consultes externes, més especialitats, perquè cada intervenció que es puga fer a l'hospital d'Amposta o de Móra és una intervenció menys que col·lapsa el Verge de la Cinta. Cada consulta que es resol a l'hospital comarcal és una consulta menys a les llistes d'espera del centre de referència.

I no estem parlant de competir entre hospitals. Estem parlant de treballar en xarxa, d'aprofitar millor els recursos existents. I aquest mateix plantejament l'hem d'aplicar també a la geriatria. Les Terres de l'Ebre som un territori cada cop més envellit. Cada vegada hi ha més persones amb malalties cròniques complexes. Molts d'aquests pacients, quan pateixen una descompensació, acaben ingressant al Verge de la Cinta. Són estabilitzats, però després continuen ocupant un llit, durant setmanes o mesos, d'hospital d'aguts quan ja no necessiten aquest nivell de complexitat, i això no és eficient ni per al pacient ni per al sistema.

Per això defensem potenciar decididament l'Hospital Santa Creu de Jesús com a gran centre d'atenció intermèdia de les Terres de l'Ebre, dotar-lo de més llits, més professionals, més equips de geriatria, més capacitat de rehabilitació i atenció d'urgències per descompensacions. Més recursos per atendre també els pacients crònics complexos, perquè aquests pacients puguin ser traslladats ràpidament quan no necessiten un hospital d'aguts. Això millora la qualitat assistencial i allibera alhora els llits del Verge de la Cinta. També reclamem recuperar l'equip estable de geriatria de l'Hospital Comarcal d'Amposta. No podem acceptar que una especialitat tan necessària continuï sense una cobertura adequada.

Però la reorganització també ha de començar abans de que el pacient arribe a l'hospital, ha de començar per l'atenció primària. Necessitem una atenció primària més resolutiva, amb més professionals, amb més recursos i també amb més capacitat de seguiment. Quan una persona gran pateix un procés agut, l'alta hospitalària no pot significar simplement tornar cap a casa. Cal un seguiment intensiu

des del CAP, cal evitar noves descompensacions, cal prevenir els ingressos. I invertir en atenció primària no és només millorar els CAPs; és reduir els ingressos hospitalaris, és reduir les urgències i és millorar la qualitat de vida.

I dins d'aquesta reorganització hi ha una reivindicació clara: el CUAP del delta de l'Ebre. Però no volem un CUAP només de nom, canviar un rètol. Volem un autèntic centre d'urgències d'atenció primària, amb cartera de serveis pròpia, amb proves diagnòstiques i amb professionals suficients; amb capacitat real d'atendre les urgències de baixa i mitjana complexitat, que evite els desplaçaments innecessaris i descarregue els hospitals.

Un altre tema també en l'àmbit de reorganització que ha generat bastanta preocupació des del nostre grup és el de les emergències. Les emergències no es poden planificar només amb fulls de càlcul, es planifiquen pensant en les persones. Durant els darrers mesos hem vist com la reorganització dels recursos del SEM a les Terres de l'Ebre s'ha justificat amb dades globals, amb ràtios i amb nombre de vehicles, però les emergències no funcionen així. Una emergència es resol valorant tres factors essencials: la incidència, la distància i el temps de resposta. Perquè un ictus no espera, un infart no espera, una aturada cardiorespiratòria no espera. I en aquestes situacions el que salva vides no és que hi hagi més vehicles sobre el paper, el que salva vides és que arribi el recurs adequat en el menor temps possible.

Per això des de Junts hem estat crítics des del minut zero amb la nova reorganització. No perquè hi hagi mals professionals, ben al contrari, els professionals del SEM fan una tasca i una feina extraordinàries; el problema és l'organització. Avui tenim més vehicles –que sé que m'ho dirà, conseller–, tenim més hores computades perquè s'han dividit equips que abans eren complets i alguns s'han ampliat i tenim més recursos distribuïts sobre el territori, això ja ho sabem, però això no significa necessàriament una millor assistència, una millor qualitat assistencial.

Quan davant d'una emergència greu cal mobilitzar successivament diversos recursos abans de que arribe l'assistència avançada, alguna cosa no funciona. La qualitat assistencial no es mesura pel nombre d'ambulàncies desplegades. Es mesura pel temps que passa des de que una persona truca al 112 fins que rep

l'atenció que necessita. I això és especialment important a les Terres de l'Ebre, perquè som un territori extens, amb una població dispersa, amb municipis molt allunyats dels hospitals de referència i amb una població que pràcticament es duplica quan en determinades èpoques de l'any rebem el turisme.

Per això li demanem que reavalue l'actual model del SEM organitzatiu a les Terres de l'Ebre amb criteris estrictament assistencials. Que s'analitzi el temps real de resposta, que s'analitzen els resultats en les emergències cronodependents i que s'escolte els professionals i el territori abans de donar per bona una reorganització que continua generant preocupació. Perquè la ciutadania de les Terres de l'Ebre no demana més ambulàncies per poder fer una foto. Demana que, quan es jugue la vida, el millor recurs sigui al seu costat al més aviat possible. I això és precisament el que hauria de perseguir qualsevol model d'emergències.

Les Terres de l'Ebre no demanem privilegis. Li demanem planificació, una sanitat pensada des del territori on cada equipament assumeixi el paper que li correspon. On el Verge de la Cinta pugue dedicar-se a l'alta complexitat, on Amposta i Móra puguen assumir més activitat assistencial, on Jesús esdevingue un centre d'atenció intermèdia, on l'atenció primària tingui més capacitat resolutiva, on el delta de l'Ebre pugui tenir un CUAP real i on les emergències tornin a prioritzar la qualitat assistencial per damunt dels càlculs organitzatius.

I per això acabo amb una única pregunta: quin és el model sanitari que el Govern té previst per a les Terres de l'Ebre els propers anys? Perquè la ciutadania de les Terres de l'Ebre no necessita promeses disperses. Necessita una estratègia, una planificació i el compromís ferm que quan un ebrenc necessita assistència sanitària la rebrà amb la mateixa rapidesa, la mateixa qualitat i les mateixes oportunitats que qualsevol altre ciutadà de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo la intervenció que ha fet vostè avui, perquè posa en relleu un dels reptes que té el nostre país amb relació a l'equitat territorial a Catalunya. I crec que aquest Govern, honestament, ha volgut fer de l'equitat territorial un element prioritari, no només en l'àmbit de la salut, sinó en la planificació de les infraestructures, dels serveis públics, de l'atenció ciutadana.

I li agafo la paraula en la realitat que vostè ha descrit, en el cas de les Terres de l'Ebre, diguem-ne, la complexitat, perquè estem parlant del dos per cent de la població en el deu per cent del territori, i això implica reptes organitzatius diferents dels que tenim en altres zones urbanes.

També els vull dir que darrere l'element de l'equitat territorial el que hem de mirar no és la igualtat d'accés, és la igualtat de resultats, que crec que aquest és un element central. És a dir, tenir les mateixes probabilitats de supervivència, de resultat exitós d'una operació arreu del territori. Malauradament, això no sempre es produeix, i això ens implica..., ho dic perquè no es tracta de tenir el mateix recurs, sinó que el recurs que està en cadascun dels territoris garanteixi els mateixos resultats. Ho hem vist en altres casos arreu del país, quan n'hem parlat en el cas de la trombectomia mecànica. És a dir, que el nostre objectiu és poder garantir el mateix grau de resultats que tenim en altres llocs, i crec que aquest és un element central que està darrere de la qüestió de l'equitat territorial.

I ho dic en un àmbit en el que..., especialment en el cas de les Terres de l'Ebre estem parlant de cent nou centres i dispositius assistencials en l'àmbit de salut, repartits en el conjunt del territori, integrats en l'àmbit del Siscat. Amb una primària amb onze equips d'atenció primària, vint-i-un centres d'atenció primària en forma de centres d'atenció, quaranta-quatre consultoris locals i quinze punts d'atenció continuada. I amb una estructura hospitalària centrada, ho ha dit vostè, en l'Hospital Verge de la Cinta, l'Hospital Comarcal de Móra, l'Hospital Comarcal d'Ampostà i la Clínica Terres de l'Ebre, que, els hi he de dir, en el seu conjunt es troba en un procés de transformació. Ho he explicat aquest matí en una interpel·lació prèvia sobre quin és el reforç que aquest Govern està fent en matèria dels centres d'atenció primària: vint-i-quatre centres inaugurats arreu del país, o perquè són nous o perquè estan en plena transformació, i vint-i-vuit més que venen en el conjunt de la legislatura. I, en

aquest sentit, crec que en el cas de Terres de l'Ebre aquest esforç s'està veient també quan posem la mirada en el cas de la xarxa hospitalària.

Per què em refereixo a això? Vostè ha comentat un element central. Saben quin és el projecte de país que aquest Govern té amb relació a l'Hospital Verge de la Cinta, en el seu procés d'ampliació i en el nou futur hospital universitari Verge de la Cinta, que ha requerit, per un cantó, en el procés d'ampliació de les obres començat ja pel Govern anterior, amb aquesta interrupció temporal que hi ha hagut fruit de les troballes arqueològiques..., ens ha permès seguir avançant en la connexió entre les obres de connexió de l'hospital amb la part de la ciutat a través d'aquest nucli d'ascensors per garantir-ne la mobilitat. I sí que li puc dir que en aquesta represa de les obres..., no ens treu que seguim avançant en l'element de la nova planificació de l'Hospital Verge de la Cinta, de la seva nova parcel·la. Un cop definida la parcel·la en aquestes més de vuit hectàrees de l'equipament sanitari..., sinó en aquelles qüestions que tenen a veure amb la propietat, amb el nucli de comunicacions, i en aquest sentit el Govern està treballant.

El que sí que li puc dir és que li agafem el guant a la seva petició i, per tant, que el Govern declararà com a projecte estratègic també el projecte de l'Hospital Verge de la Cinta amb l'objectiu..., de la mateixa manera que hem fet amb els casos de l'Hospital Trueta i de l'Hospital Clínic. Li he de dir que l'element central que ha guiat que puguem..., de dir, «bé, per què no els hi declaren tots?» L'element que ha guiat que puguem declarar el Trueta o el Clínic projectes estratègics de país és el moment de definició en que es troben amb relació al seu planejament. Per tant, estem a punt d'aprovar l'inici del pla director urbanístic en el cas del nou Clínic, en la confluència entre Barcelona, l'Hospitalet i Esplugues, i en el cas del Trueta, per l'avançament que hi ha hagut amb relació a la redacció del projecte d'arquitectura. I, per tant, són projectes que es treballen des de fa molt de temps i estan en un procés de maduració suficient com perquè puguem avançar en la seva consideració de projecte estratègic de país, que té a veure amb l'agilització dels tràmits urbanístics. I és veritat que ara mateix les energies del Govern amb relació al Verge de la Cinta estan concentrades en el desbloqueig d'aquestes obres d'ampliació del recinte hospitalari, i en paral·lel anem treballant en la consolidació d'aquest espai que ha de ser el nou hospital.

També li he de dir que ha respost a un compromís del Govern decretar l'Hospital Verge de la Cinta hospital universitari, que ha sigut un element central amb l'objectiu que té el Govern de desplaçar a Tortosa els estudis de medicina. I, per tant, en el repte de país que tenim d'ampliar aquestes sis-centes places d'estudiants de medicina, amb l'objectiu d'augmentar la capacitat de formació dels estudiants de medicina al nostre país, hem desplegat des de les comarques centrals del país, a través de la Universitat Central de Manresa - Universitat de Vic, aquest element per poder rebaixar el preu d'accés a la matrícula, i en el cas de Terres de l'Ebre saben que hem començat decretant l'Hospital Verge de la Cinta hospital universitari, la qual cosa ens permet poder enviar residents, estudiants de medicina, al propi hospital i ampliar el que volem que sigui un nucli de formació d'estudiants de medicina a Tortosa.

En paral·lel, respecte a la xarxa hospitalària de Terres de l'Ebre, ja sigui l'Hospital d'Amposta, la Clínica Terres de l'Ebre o l'Hospital de la Santa Creu de Jesús, estem treballant, com saben, fruit d'un acord amb Esquerra Republicana, en la seva integració dintre del sistema de Salut Terres de l'Ebre. Perquè sabem que respon a una necessitat de treball coordinat entre aquesta xarxa hospitalària i de garantir la seva sostenibilitat i rebaixar la càrrega financera que suporten els ajuntaments en qüestió. I aquest és un compromís que hi estem treballant en aquest avançament de la seva integració en el marc de Salut Terres de l'Ebre que es va posar en marxa l'any 2010. I crec que aquest és un pas important que nosaltres estem realitzant en aquest sentit.

Amb relació a la xarxa d'atenció primària, saben vostès que, ho he dit abans, estem fent un esforç en ampliar i en modernitzar el funcionament de la xarxa d'atenció primària, les ampliacions del CAP de l'Ametlla de Mar i de Roquetes, que incorporen nous espais assistencials. I tenim previst, com sap vostè, un nou CAP a Flix amb una superfície útil de 2.104 metres quadrats, i el de Móra d'Ebre, de 1.600 metres quadrats, i el nou consultori local de Jesús, que està en funcionament des del 19 de gener del 2026, amb una inversió d'1 6 milions d'euros, amb nou sales de consulta.

Crec que aquest és un dels camins en els que el Govern està treballant en aquesta major capil·laritat en el conjunt de les Terres de l'Ebre, donada l'especificitat que té

el territori. I el nostre objectiu ha de ser avançar, ho he dit, en aquesta equitat territorial mesurada en termes d'equitat en els resultats al conjunt del territori. És a dir, que qualsevol pacient en el conjunt del país tingui els mateixos resultats en l'assistència sanitària, visqui on visqui. Per tant, desplaçar aquest concepte de l'equitat territorial de l'accés als resultats.

Sobre l'àmbit hospitalari, ja m'he referit a l'Hospital Universitari de Tortosa Verge de la Cinta. Sobre la modernització de l'Hospital Comarcal de Móra, el mes de desembre passat vàrem inaugurar aquests quatre quiròfans nous de l'ampliació del bloc quirúrgic, amb 1,4 milions. Sobre la resta de la xarxa sanitària, doncs, he pogut referir-m'hi amb anterioritat.

Sobre l'àmbit del Servei d'Emergències Mèdiques, crec que hem encertat des del punt de vista de posar ciència en el desplegament del Servei d'Emergències Mèdiques a través d'aquests nou criteris d'isòcrones que ens permeten garantir els criteris d'accés a l'arribada. Ara, també l'hi dic, estarem disposats a revisar-ho allà on faci falta durant el procés d'implementació, perquè no estarem subjectes a haver fet una planificació estanca i no ser capaços de tenir la capacitat de cintura suficient com per adaptar-la a les noves necessitats del territori.

Vostè va fer referència, crec que aquesta setmana, a un cas que va exposar, i reconec que part de raó té en l'anàlisi que n'hem de poder fer. I, per tant, doncs, el Govern atindrà aquesta necessitat de poder adaptar el Servei d'Emergències Mèdiques a les especificitats del territori. Ara augmentem els recursos, augmentem el nombre d'unitats disponibles arreu del territori, i crec que amb aquest desplegament en surt reforçat aquest criteri d'equitat territorial en l'àmbit assistencial a Terres de l'Ebre –m'hi he referit–, amb aquestes més de quaranta ambulàncies més distribuïdes al conjunt del territori.

Crec que hem pogut expressar-ho en aquesta interpel·lació, aquest objectiu de garantir un dels majors reptes que té el país en un moment molt fort d'inversió en el conjunt del sistema sanitari en el país, amb aquest objectiu que tenim des del punt de vista de reforç de l'atenció primària i en l'àmbit hospitalari, on tenim el gran projecte Terres de l'Ebre vinculat a l'Hospital Verge de la Cinta en aquesta doble dimensió, la dimensió seva de l'ampliació –les sitges que hem trobat han obligat a

fer aquests treballs d'arqueologia que ens han portat aquest temps—, la seva futura ampliació, i el futur hospital.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn ara de rèplica de la diputada Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies. A algunes de les preguntes no m'ha contestat; li agraeixo aquelles que sí, evidentment. Compartim, com jo ja li havia dit, que el que s'ha de valorar és la igualtat dels resultats. També que tinguem el recurs adequat, perquè també forma part d'aquesta equitat.

I, llavors, pel que fa al nou hospital universitari de Terres de l'Ebre, per favor, una cosa és el nou hospital universitari de les Terres de l'Ebre i l'altra cosa és l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa. Vostès estan rehabilitant l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa i estan en camí de construir un hospital universitari de les Terres de l'Ebre, que no és el mateix. Això és defecte de Terres de l'Ebre i l'he de corregir.

Està molt bé que tinguem aquestes places universitàries i que s'hagi treballat per això, però mentre no resolguem el problema del districte únic continuarem tenint estudiants de fora ocupant les places que oferim des de Catalunya i ens tornarem a trobar amb el problema que els nostres estudiants d'aquí no podran estudiar medicina a casa seva.

Pel que fa a l'Hospital Verge de la Cinta, també un altre dels temes que voldria fer palès són els problemes d'accessibilitat. És realment un drama portar un pacient a visitar-se al Verge de la Cinta, perquè l'acompanyant s'ha de quedar al cotxe perquè no pot deixar el cotxe aparcant a cap pàrquing de l'hospital, i ha d'entrar el pacient sol, estiga en les condicions en les que estiga, a fer-se la visita. Una de les propostes que fèiem des de Junts per Catalunya era estudiar la possibilitat de buscar aparcaments en zones exteriors a la ciutat de Tortosa i que aquests estiguessen connectats amb busos llançadora per poder donar resposta a aquestes peticions.

Pel que fa a primària, és evident que s'han de fer inversions, que s'han de construir CAPs, que s'han d'ampliar serveis. Però no només parlem de construcció de CAPs;

estem parlant de reorganització, de recursos humans, d'estudiar bé els serveis que tenim i distribuir-los d'una manera eficaç per donar una millor resposta. La meua interpel·lació ja li he dit que era una mica més profunda que no pas només estes inversions que s'han de fer, sinó que calia unificar, redistribuir i ampliar, pensar aquest pla que volem per a casa nostra.

Pel que fa al SEM, també li agraeixo que hagen posat interès en la meua denúncia d'este cap de setmana. És un tema que porto molts mesos denunciant i que realment me preocupa. I no és una qüestió política, me preocupa per la gent de les Terres de l'Ebre. El sistema funcionava correctament. Tenia mancances, s'havia de donar amb l'antiga reorganització una millora i un reforç al Montsià i una millora i un reforç a la Terra Alta, però el que no podíem fer era destruir tot lo que teníem fet per construir un nou panorama. Quan alguna cosa et funciona i et cal reforçar un flanc, reforces aquell flanc i mantens..., tal com estava. Perquè la nova distribució que s'ha fet va en detriment del territori. L'ambulància medicalitzada, perquè mos entenguem, amb metge, que teníem a l'Aldea a hores d'ara està a l'Ametlla de Mar. Aquesta ambulància la majoria de serveis los fa al Camp de Tarragona, no els fa a les Terres de l'Ebre com ja feia el BIR que teníem en aquella zona. No estava a disponibilitat de Terres de l'Ebre. Aquesta ambulància que ens han tret de l'Aldea que donava aquest servei la tenim a l'Ametlla i està donant servei al Camp de Tarragona, i ens quedem amb una sola ambulància medicalitzada a Tortosa, a Roquetes, que és la que dona servei també de trasllat dels pacients de l'Hospital Verge de la Cinta a altres hospitals. Per tant, en un territori com és les Terres de l'Ebre, amb vies d'alta capacitat passant pel mig, és impensable que mos trobem sense ambulàncies medicalitzades per donar resposta. I, de fet, aquesta denúncia la portem fent fa dies.

A més a més, ja també els hi comunico que quan, legítimament, el doctor o la doctora que està ocupant alguna d'aquestes ambulàncies agafa vacances o permisos, aquella ambulància no té doctor. Per tant, continuem tenint un problema de cobrir aquestes places.

L'eficàcia i l'eficiència no estan garantides a hores d'ara. Nosaltres demanem més qualitat assistencial; no més quantitat, sinó qualitat. I ara mobilitzem molts més

recursos, però tenim menys resultats, menys eficiència i molta menys qualitat assistencial.

Així que li tornaré a repetir algunes de les preguntes, perquè no m'ha contestat si estava d'acord en alliberar aquesta pressió assistencial al Verge de la Cinta; si l'Hospital de la Santa Creu de Jesús hauria de ser un centre d'atenció intermèdia; què pensa de la geriatria a l'Hospital Comarcal d'Amposta, del CUAP del delta de l'Ebre i de revisar aquest pla integral per reorganitzar la sanitat a les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada, crec que hem pogut, en el transcurs d'aquesta interpel·lació, compartir una vocació, crec que honesta també per part seva, de pensar el país tot sencer i entendre que la realitat territorial del país és diversa i que requereix criteris de proximitat en el territori –ho he dit–, d'equitat assistencial en el conjunt del territori. I crec honestament que aquest Govern està avançant en això i que, fruit de la tasca compartida –també dels diferents acords pressupostaris, també de les aportacions que ha fet el seu grup–, en l'àmbit de les Terres de l'Ebre hi ha avui una planificació sanitària amb els recursos suficients per fer-la viable i fer que passi.

Sé que vàrem començar amb una distorsió amb relació a la parcel·la anterior de l'hospital universitari Terres de l'Ebre, i hem pogut corregir aquesta situació, doncs, amb una nova ubicació sobre la que estem treballant. I per això li he dit que el Govern té aquesta vocació, els projectes estratègics de país els decretem en aquell moment de maduresa del planejament urbanístic suficient com per poder dur a terme les actuacions urbanístiques, però en aquest cas també ho farem per poder seguir avançant en la fase, diguem-ne, processal en que estem en l'àmbit urbanístic.

Sobre la qüestió del Servei d'Emergències Mèdiques –ho he dit–, el Govern hem avançat en una planificació que té en compte els criteris de mobilitat i els canvis

poblacionals en el territori, que té l'objectiu de reduir els temps de resposta, que ha augmentat la capacitat de resposta en el conjunt del territori, però fruit del seu model de desplegament, com estem veient en el conjunt del país en aquest moment d'implantació del nou contracte del Servei d'Emergències Mèdiques, farem les adaptacions que facin falta. I, per tant, li agafo la paraula sobre la qüestió del suport assistencial en el cas del municipi de l'Aldea, per veure què hem de fer per garantir aquesta equitat en els resultats. I en aquest sentit, doncs, el Govern farà proposta sobre aquesta qüestió.

Sobre la qüestió..., hem parlat de les infraestructures, hem parlat..., m'ha comentat vostè sobre l'àmbit de la mobilitat en el Verge de la Cinta. Crec que avui el principal element de mobilitat que tenim és la connexió a través d'aquest nucli d'ascensors entre l'Hospital Verge de la Cinta, diguem-ne, i el centre ciutat. En aquest sentit, és una de les actuacions més rellevants des del punt de vista de mobilitat. Treballarem també tot allò que té a veure amb l'accés en vehicle privat; però ens semblava que aquest era un element central.

I sobre la qüestió de com descongestionem el Verge de la Cinta és una qüestió que és compartida. Saben que això només serà possible fruit d'aquest treball d'integració del conjunt del sistema hospitalari i sanitari de Terres de l'Ebre a través d'aquest acord que hem arribat amb Esquerra Republicana, que el que fa és garantir la viabilitat del sistema. Nosaltres volem justament un sistema que tingui equitat territorial, i aquest nivell de capillaritat que a molts altres llocs..., diguem-ne, que ens donarien exemples a altres llocs, no passa. I el nivell d'ús d'equipament sanitari, d'infraestructura sanitària, amb la capillaritat que tenim al territori, diguem-ne, és un element únic a Catalunya, que respon també als nostres fets històrics. Però, si volem garantir aquesta viabilitat, l'element central que tenim és avançar en aquesta integració de tota la xarxa hospitalària i dels diferents models d'atenció hospitalària dintre de Salut Terres de l'Ebre, amb aquest objectiu de poder-la garantir.

Sobre l'hospital d'atenció intermèdia, és aquest el compromís del Govern. Justament aquesta integració també, diguem-ne, cerca reforçar aquest criteri de proximitat. I, per tant, doncs, crec que amb la visió global que tenim, tant des del punt de vista del Servei d'Emergències Mèdiques, de l'atenció primària, com de la xarxa hospitalària,

hem pogut assentar les bases de la planificació sanitària a les Terres de l'Ebre per a la propera dècada. I hem posat damunt de la taula els recursos per fer que passi. I avui, honestament, podem parlar, en el cas del Servei d'Emergències Mèdiques, crec, d'una millora substancial, amb voluntat de revisar-la per afinar, diguem-ne, fent aquesta cirurgia fina a les peculiaritats del territori i amb aquest objectiu de garantir la viabilitat de futur a través de la seva integració.

Així que li agraeixo la seva interpel·lació. Podrem tenir ocasió de seguir-ne debatent en profunditat i amb aquesta vocació de seguir garantint el millor servei públic també a les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic

300-00331/15

Passem tot seguit al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I per exposar-la, té la paraula, en primer lloc, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Avui tornem a presentar una proposta, una interpel·lació que es convertirà en proposta, referent a les problemàtiques que patim pels efectes directes del canvi climàtic, en aquest cas per l'onada de calor que pateix el nostre país, però no només el nostre país, sinó tota Europa.

Aquesta interpel·lació li fem a vostè, consellera, perquè entenem que, com a consellera de Transició Ecològica, és vostè qui ha de garantir, en tot cas, el fer el seguiment de les polítiques transversals, perquè moltes de les coses que parlarem és evident que no li competeixen directament, però com que l'hem d'enfocar sempre a una conselleria, pensem que en aquest cas la seva és l'adient. I en tot cas, per

això, no?, perquè després aquestes polítiques d'adaptació i mitigació han de ser transversals a totes les conselleries del Govern.

Com saben, venim d'una onada de calor molt bèstia, un episodi climàtic extrem que no s'havia vist mai a Europa, assolint temperatures rècord; rècord, evidentment, des de que es registren. Hem vist com Suïssa ha arribat al seu màxim històric. Però no només Suïssa, sinó Txèquia, Dinamarca i molts altres països europeus. Per tant, la realitat de l'emergència climàtica i les conseqüències nefastes del canvi climàtic cada any son més evidents. Un any darrere l'altre són més evidents. Per molt que alguns continuïn dient que això no existeix.

I el que ens demostra aquesta nova onada de calor, que, per exemple, a França ha ocasionat ja més de mil morts, o a Alemanya ha provocat una saturació, per exemple, del transport públic o una afectació directa per aquesta calor que fins i tot ha fos les vies, les carreteres, els semàfors de diferents parts d'Alemanya, provocant el tancament de serveis sencers; una calor que ha arribat als 41,7 graus com a màxima en aquest país, és a dir, afectant ja directament no només la salut de la ciutadania, sinó directament infraestructures clau com poden ser les del transport. I aquesta és la realitat que tenim a Europa i al món.

A casa nostra, a Catalunya, per quart any consecutiu arribem als més dos graus de temperatura mitjana consecutiva respecte a l'època preindustrial. És a dir, nosaltres ja estem superant aquest mes dos graus que no es volien superar que ens deia l'acord de París. Però ja sabíem que nosaltres, a la zona mediterrània, estem a la zona zero; per tant, sabíem que patiríem molt més aviat les conseqüències d'aquesta emergència climàtica. Per tant, per quart any consecutiu ja superem els dos graus aquests. Això suposa patir més de trenta-nou nits tropicals del que patíem fa setanta-sis anys, que el nostre mar, el mar Mediterrani, està 1,8 graus per sobre que fa setanta-sis anys. I tot això són dades del Meteocat, de..., recentment, vull dir que no ens les inventem nosaltres. Per tant, són dades ben públiques i reals.

I a l'Estat no està gaire millor la cosa. Aquest juny hem tingut els dies més calorosos des de l'any 1950, superant el rècord; que el rècord el trobem l'any passat –és a dir, no el trobem fa trenta o quaranta anys; el trobem l'any passat. Per tant, les dades ens demostren que any rere any anem superant aquests rècords desastrosos de les

onades de calor. De fet, l'anomalia d'aquest any ha estat el juny –anomalia que ja no és tanta anomalia, per desgràcia–, ha estat de 7,1 graus més del normal en aquesta època –7,1 graus. Bé, aquests dies de juny concrets, el 21, 22 i 23 de juny, es van superar..., han estat els dies més calorosos, superant les temperatures rècords del juny. I això, al final, el que ens diu és que l'emergència climàtica que vivim està totalment desdibuixant el que fins ara explicàvem als nostres nens i nenes a les escoles, no?, que aquí teníem quatre estacions molt marcades i molt diferenciades. Això cada vegada és més mentida, es va desdibuixant; cada cop costa més distingir en quina època de l'any ens trobem, perquè realment hi han uns canvis sobtats molt greus. I això provoca, aquestes onades de calor..., no, no, ara tenim aquestes onades de calor, però durant els darrers anys hem patit, doncs, una sequera important –una sequera molt important–, que ha deixat..., encara ara en patim les conseqüències, amb uns boscos..., amb una mortaldat dels arbres molt important, que això, evidentment, està incrementant el risc d'incendi a tot el país, tant l'onada de calor com la sequera que hem viscut. I, evidentment, ja hem patit els primers incendis aquest any al nostre país.

Per tant, vivim una emergència climàtica que ja no és excepcional, sinó que és una realitat climàtica que ja tenim aquí i que va canviant –sequera, onada de calor o fenòmens meteorològics extrems–..., però són constants i es van repetint cada any. I el país no està preparat per a això, ni el país ni les infraestructures ni la gent. I quan parlem de la gent volem dir en l'àmbit laboral, però no només en l'àmbit laboral, sinó en les infraestructures públiques, com poden ser, doncs, les escoles, els instituts, les residències o fins i tot les llars de la majoria de ciutadania d'aquest país. I aquesta realitat també té un impacte molt greu a Catalunya: es parla ja, aquests darrers dies, de cent trenta morts al nostre país, cent trenta morts en molt pocs dies per aquesta calor extrema.

I, davant de tot això, doncs, nosaltresensem que s'han de prendre unes polítiques molt clares –dures, però molt clares–, perquè és evident que això va a pitjor un any rere l'altre. Però, en contra, el que veiem és que les polítiques, algunes de les polítiques que s'estan fent des del Govern, no van en aquesta línia. Per exemple, vam veure com s'aprojava el Decret llei 3/2026, de pròrroga pressupostària, on s'aprofitava, entre d'altres, per eximir del pagament de l'impost del CO₂ al transport

fòssil per a empreses de transport de mercaderies, amb els vots del Govern, d'Esquerra i dels Comuns; o també aquesta mateixa mesura, Llei 3/2026, que veiem com incrementa el cànon de l'aigua per a la majoria de la ciutadania del 2026 al 2030.

I alhora que veiem aquest increment del cànon de l'aigua, doncs es fa públic que el Govern, al seu pla de dessalinitzadores, demana ajudes europees i Europa li diu que no, que no pensa finançar les dessalinitzadores de Catalunya perquè entén que primer Catalunya hauria d'haver fet els deures, és a dir, reduir la demanda, i no ho ha fet; tot el contrari, va en línia contrària, va amb més demanda, més turisme i més consum d'energia amb les propostes que posa sobre la taula. Per tant, ara ja hem descobert qui finançarà totes aquestes dessalinitzadores, no?, i que serà la ciutadania. Les dessalinitzadores turístiques i per a empreses que poc aportaran al país les pagarà la ciutadania.

I no només això, sinó que l'anunci de 3.200 milions per a l'ampliació de l'aeroport, 20 milions ara per al Tour de França, milions cada any per al Circuit de Catalunya, o el pla d'intel·ligència artificial, que volen portar no sé quantes gigafactories de dades a Catalunya, quan vostès saben que prou problemes tenim, energètics, en l'actualitat com per portar aquest tipus d'empreses, que la que proposen de Móra la Nova consumirà el que consumeixen 180.000 llars a Catalunya i vint mil llars en el consum d'aigua. I això en un moment que la transició energètica no avança. És a dir, suposo que, al final, el que posa a aquest pla que posen sobre la taula, de portar més de vint i escaig gigafactories, es deuen basar en l'energia nuclear, perquè, si no, no entenem com arribarem a aquest consum.

Per altre costat, ens trobem unes aules que cremen, on, a iniciativa dels propis docents de l'escola pública, es registren i fan visibles les temperatures extremes a les aules, especialment durant els mesos de calor, i on evidencien que se superen els límits legals establerts per la normativa laboral i de seguretat de llocs de treball. Evidentment, per als nens i per a les nenes o per als joves no hi ha cap normativa de màxim de temperatura, però almenys sí que en tenim per als treballadors, i ells fan la feina i es descobreix, doncs, que les temperatures són totalment extremes en les infraestructures educatives.

I així podríem anar parlant també de les prop d'11.500 empreses que vostès han avisat, doncs, que no compleixen els protocols d'altres temperatures, però només els han avisat; mentre que avui sí que ja han detingut molts activistes ecologistes per participar en les activitats de Revoltes de la Terra per denunciar una empresa ecocida i genocida que tenim al nostre país. I a aquests els detenen i les empreses que no compleixen la llei només les avisen.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de resposta de l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, la senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Bé; bona tarda. Gràcies, diputat, per aquesta interpel·lació. Entenc perfectament el raonament que em feia al principi sobre la transversalitat, que des del departament, i concretament des de l'àmbit d'acció climàtica, doncs, efectivament, es pot tenir una mirada més global, més transversal o de coordinació sobre les diferents polítiques que s'estan desenvolupant. La veritat és que comparteixo una part essencial del seu punt de partida. És veritat que la calor extrema ja no és una incidència puntual de l'estiu, no és una incomoditat temporal, no és una qüestió que puguem deixar només en mans de la resolució o de les recomanacions individuals; és una qüestió estructural, aquest risc climàtic, amb un impacte molt directe sobre la salut –vostè també hi feia referència–, sobre les condicions de treball, les condicions laborals, efectivament, en l'àmbit educatiu, a les escoles, en l'àmbit de la mobilitat, sobre l'habitatge, també, sobre el parc d'habitatge, sobre els barris i, sobretot, en aquells àmbits territorials i en aquelles persones més vulnerables.

I precisament perquè compartim aquesta gravetat, des del Govern no responem amb resignació i, per descomptat, absolutament allunyats dels discursos negacionistes, sinó amb eines de planificació que ara l'hi detallaré, amb coordinació també amb les polítiques dels diferents departaments i amb recursos econòmics que puguin ajudar a desplegar aquestes polítiques. Vostè feia esment d'aquest augment de temperatures en l'àmbit europeu, específicament en l'arc mediterrani, que,

lamentablement, efectivament, s'ha descrit sovint com el punt zero del canvi climàtic. I veiem com, efectivament, aquests augments de temperatures i aquestes crisis vinculades o a inundabilitats o a sequeres van entrant des del sud cap al cor d'Europa. Per tant, no cal que m'hi reiteri més: les dades són prou contundents i la realitat que vivim prou contundent.

Vostè també hi feia esment: tres dies consecutius de calor com la que estem vivint poden incrementar la mortalitat diària en un dinou per cent. Per tant, és una qüestió, efectivament, de salut pública. Set dies consecutius, en un trenta-cinc per cent. I ho deia en la interpel·lació del senyor Mijoler, doncs, fa alguns dies: l'última onada de calor que es recorda a Europa d'aquestes característiques, el 2003, va provocar més de setanta mil morts i un augment de la mortalitat aquí a casa nostra, a Catalunya, del cinquanta-tres per cent. Per tant, som davant un problema, fonamentalment, o també, de salut pública de primer ordre; de justícia social, perquè, efectivament, aquests efectes es donen en aquells àmbits territorials i en segments de la població més vulnerables, i, per tant, de protecció civil.

I aquí jo crec que rau, no?, l'aproximació en el fons. La resposta a aquestes calors extremes, a aquests augments de temperatura ha de ser també transformar la manera com planifiquem les ciutats, la manera com planifiquem els equipaments, la manera com planifiquem i dissenyem els serveis públics i també les infraestructures. De fet, aquests dies s'està produint a Barcelona aquest congrés internacional vinculat a l'arquitectura, i un dels elements que s'està introduint en el debat és precisament aquest que he dit, no?, el disseny de les infraestructures, de les ciutats, dels equipaments, amb aquesta realitat de canvi climàtic. Quina és l'arquitectura que disposa aquest Govern –i que no va iniciar aquest Govern, però és l'arquitectura que disposem– per donar resposta des de la transversalitat, com vostè deia?

Tenim l'Escacc30, l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic 2021-2030, que fixa el marc que tenim com a país per reduir, primer, la vulnerabilitat en els sistemes naturals –potser no n'hem parlat molt en aquesta interpel·lació, però vulnerabilitat dels sistemes naturals–; vulnerabilitat també dels sectors econòmics, que veuen com impacten al canvi climàtic, i, per descomptat, o com a primer element, de la

població, de la salut de la població. Per tant, tenim l'arquitectura o l'eina de planificació.

Segon, tenim el Servei Meteorològic de Catalunya, que monitora, que preveu i que emet els avisos, quan així és oportú, a través dels indicadors. Tenim tots els serveis vinculats a la protecció civil, el Procicat, que ens coordinen la resposta, a nivell de país, de Govern, davant situacions de risc. Tenim l'àmbit de la salut i tenim el pla d'actuació per prevenir els efectes d'aquestes onades de calor sobre la salut, el que es coneix com a POCS, aquesta planificació vinculada a l'àmbit de la salut, que es desplega anualment i que protegeix específicament, o especialment, les persones que, a raó d'edat o perquè viuen soles, o els infants o persones amb malalties cròniques, o persones sense llar o treballadors més exposats. Precisament és el desplegament de les polítiques de prevenció en aquests col·lectius més vulnerables.

I tenim –no per dir-ho últim, menys important– els ajuntaments, els ens locals, que són absolutament imprescindibles per fer arribar tot aquest seguit de mesures al carrer, als equipaments i als barris.

Per tant, aquesta és l'arquitectura, l'eina de planificació i els diferents elements també de planificació de protecció civil i de salut que tenim en aquests moments i que podem activar davant aquestes onades de calor.

Ara –jo ja hi estic d'acord, perquè sé que m'ho dirà i també ho ha dit–, això no és suficient. Això és el que tenim i el que hem de potenciar, però no és suficient. Perquè, efectivament, el canvi ha arribat, i en aquests moments les polítiques d'adaptació passen fins i tot per davant de les polítiques de mitigació davant una realitat que ens cau a sobre, no?, que no per poc advertida durant trenta anys per la comunitat científica en aquests moments ens cau a sobre. I, per això, hem iniciat uns treballs... I estenc la mà aquí –ho aprofito– a tots els grups parlamentaris. Crec realment que aquest pla que ara li diré i com es finança és un pla que haurem de tenir activat i aplicat, lamentablement, durant anys, i que diferents governs l'hauran de desenvolupar. Per tant, estenc la mà d'una manera molt sincera a tots els grups parlamentaris, excepte a aquells que es situen en posicions negacionistes, per tal de poder-ho treballar conjuntament. I, per tant, és un pla d'adaptació, d'acció específic per fer front a la calor extrema a Catalunya. Hi destinarem, per a la redacció

del pla i per a aquests treballs previs, 150.000 euros del Fons Climàtic, i hi treballarem també en el marc de l'aliança de les regions mediterrànies.

Per tant, un treball polític que hem de fer, el Govern ha de liderar, hi ha de posar els recursos, amb el Parlament de Catalunya, però també amb aquest entorn de regions mediterrànies. Perquè, com l'hi deia al principi, certament, alguns d'aquests països de l'arc mediterrani que fa més anys que viuen exposats a aquest augment de temperatures tenen alguns elements de disseny de polítiques públiques que també poden ser interessants d'aplicar a Catalunya. I, més enllà de l'arc mediterrani, doncs, algunes regions com Califòrnia o la regió metropolitana de Santiago de Xile, que tenen, com li dic, alguns programes i algunes polítiques que poden ser interessants i aplicables també a Catalunya. Per tant, li estenc molt sincerament la mà, al seu grup parlamentari i a tot l'arc, per poder-ho treballar conjuntament.

Aquest pla ha d'afrontar diferents vulnerabilitats; la primera, la social, però també territorial i material. No pateix igual la calor una persona que viu sola en un pis mal aïllat, sense ascensor, que una persona que viu en les mateixes condicions de solitud, però en un habitatge eficient. No pateixen de la mateixa manera la calor barris amb índexs de vulnerabilitat o de pobresa elevats, densos, sense arbres, amb poques zones considerades refugi climàtic, que municipis que tenen, doncs, refugis climàtics, espais verds i que a més aquests refugis són accessibles. No pateix la calor de la mateixa manera un treballador que treballa en l'espai públic exterior que un infant en un casal o una persona usuària del transport públic.

I, per això, aquest mapa de risc ha d'incorporar l'edat de la població, la renda també, l'any de construcció del parc d'habitatges dels edificis, l'orografia –que també és un element important–, la renaturalització urbana, l'existència o no de refugis climàtics i les condicions concretes de cada territori. Ha de tenir en compte tothom, a la vegada que no hem d'oblidar les particularitats que, raó de vulnerabilitat o geogràfica, han d'adequar la resposta que ha de donar aquest pla.

Hem d'incorporar també un element –que no n'hem parlat, però en la mirada ambiental té molt sentit–, que és la qualitat de l'aire. Aquests episodis de calor i d'alta radiació també afavoreixen la formació d'ozó troposfèric i, per tant, la calor extrema també pot afectar la salut respiratòria i també pot empitjorar la qualitat de l'aire.

Paral·lel a aquest pla –i després m’hi puc estendre més–, en aquest tercer trimestre del 2026 activarem també 15 milions d’euros del Fons Climàtic per tal d’ajudar els ajuntaments, els ens locals, els municipis, en aquestes polítiques d’adaptació i, per tant, en aquestes ajudes d’adaptació i mitigació del canvi climàtic als ajuntaments. Per tant, 150.000 euros en la planificació amb aquests elements que li he assenyalat, 15 milions d’euros per ajudar els ens locals en les mesures d’adaptació i mitigació i, per tant, recursos, projectes i capacitat d’execució des del món local.

Escoltaré amatent aquesta segona intervenció i, en tot cas, em podré estendre també en les mesures en l’àmbit educatiu i laboral posteriorment.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per respondre, és el torn ara del diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, consellera. Compartim la necessitat d’aquest pla. De fet, compartim la necessitat que s’han de revisar..., no només s’ha de fer aquest pla, sinó que s’han de revisar molts de plans per adaptar-los a la nova realitat climàtica. I, evidentment, és molt important aquest mapa de risc que tingui en compte les diferències que hi puguin haver per raons socials i de codi postal on vius; és evident que és molt important.

I en això també li volia dir que hi ha dues maneres d’actuar a nivell municipal. Miri, l’alcalde de Nova York, el Mamdani, ha presentat un pla forestal urbà basat en la necessitat de fer créixer la plantació d’arbres a tot el municipi, començant precisament pels barris més pobres, amb més densitat i amb menys recursos, perquè realment també hi ha un biaix de classe claríssim en el tema de la mitigació i l’adaptació. I ell, el Mamdani, proposa aquest pla forestal, que pensem que ens hi hem de començar a emmirallar, mentre que aquí a Barcelona, l’Albert Batlle, el tinent d’alcalde, el que diu a la gent és que utilitzin infraestructures públiques i privades i, per exemple, se’n poden anar al Corte Inglés, no? Clar, hi veig molta diferència, entre les polítiques que ens proposen uns i les polítiques que es proposen aquí a

Barcelona. Esperem que la seva vagi més cap al que ens proposa l'alcalde de Nova York que no pas el tinent d'alcalde socialista d'aquí Barcelona.

Precisament, una de les propostes va cap aquí. Nosaltres pensem que s'ha de treballar en tot el que és la rehabilitació d'habitatges. Hi ha edificis..., perquè aquí recordar que el Next Generation destinava molts diners a la rehabilitació d'edificis, però ho han fet molt pocs, aquí a Catalunya; és a dir, hi havia molts diners, però realment hi ha molt pocs exemples, perquè realment per a una comunitat de veïns i veïnes, i normalment en barris precisament amb un biaix de classe important, no tenen capacitat per demanar aquestes subvencions si no ho lidera l'Administració pública. Hi ha casos, com Sabadell, que sí que s'ha demanat. En algun edifici s'ha fet la rehabilitació energètica a tot l'edifici. És perquè hi viuen gent amb una certa..., amb una consciència ambiental i amb una capacitat de poder gestionar, perquè parlem de subvencions de molts i molts euros per a tot un edifici. Per tant, aquí també caldria la implicació directa del departament per facilitar que tots aquests edificis s'hi puguin acollir, perquè, si no, aquestes subvencions..., hi ha molts milions, però aquí no s'han aprofitat o s'han aprofitat molt poc.

També, en el tema de les aules –ja portem diferents anys parlant-ne–, la necessitat de fer una inversió molt important, però no en ventiladors, sinó en molts tipus de mesures; des dels patis, que tenen..., hi han patis que tenen greus problemes, que els nens, les nenes, els joves no poden anar als patis en aquests mesos d'onades de calor o calor intensa. I a dintre les aules ni en parlem. A les aules, que cremen, que els docents, doncs han fet el registre; ens han demostrat els greus problemes que pateixen.

I les empreses tornem a demanar, un any més, que no n'hi ha prou que se les avisi. És a dir, vostès saben perfectament que si un conductor..., el màxim són cent i va a cent quaranta, se'l multa. Doncs, les empreses que no compleixen també se les ha de multar. I, no sé, vostès cada any els avisen. Bé, poder aquí les inspeccions de treball haurien d'aplicar el mateix criteri per a tothom. Si a la ciutadania, quan incompleix, se la multa, a les empreses se'ls hi hauria d'aplicar exactament el mateix.

També li voldríem recordar que l'Estat espanyol ha aprovat un nou decret estatal que protegeix les praderies de posidònia i que aquí les entitats ecologistes defensen

que es fa molta normativa, però que després no s'aplica a la costa catalana perquè no hi han prou recursos humans ni materials per poder garantir la protecció d'aquests espais naturals marins. I veiem, cada cap de setmana, com centenars i centenars d'embarcacions fondegen sobre aquestes praderies de posidònia. Nosaltres el que diem...: si vostès són capaços de posar més de 30 milions per fer el Plemcat tot i l'oposició que hi ha al territori, escoltin, posin els recursos necessaris per garantir que un decret estatal que s'ha aprovat tingui els recursos suficients perquè no passi el que veiem cada cap de setmana a la Costa Brava, però arreu de Catalunya, que és que la gent que qui més té pot continuar fent el que vol i ningú no pren cap tipus de mesura. Això és una altra de les propostes que ja li avanço que portarem a la moció amb referència a aquesta interpel·lació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de rèplica de la consellera i té la paraula l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputat. Quatre, cinc elements que aprofito d'aquesta segona intervenció. Certament, nosaltres no estem situats com a govern en aquesta dicotomia de que el progrés no pot ser sostenible. Certament, aquesta és una diferència. Vostès defensen un model de decreixement i per a nosaltres..., justament, tenim l'oportunitat, en aquests moments, de tenir una nova indústria, un nou progrés, precisament verd, sostenible. I per això des del Govern estem impulsant, efectivament, projectes vinculats a les energies renovables, com el que vostè ha assenyalat del Plemcat, o el Plater com a eina d'ordenació de la implantació de renovables. És del tot necessari. Si vostè recorda quan vàrem aprovar els pressupostos de carboni, els dos principals emissors de diòxid de carboni eren el transport, per un costat –per tant, hi ha d'haver una descarbonització i una millora en el transport públic–, i la indústria –en segon lloc, eh?, i a diferència de la mobilitat. Però, per aquesta descarbonització, vol dir que hem de electrificar tots aquests processos, aplicar també altres tecnologies, i això vol dir generar electricitat. I per

sort estem a Catalunya amb recursos suficient de vent i de sol per poder generar aquesta electricitat neta. Per tant, no estem situats en aquesta dicotomia. Pensem que precisament el progrés que ve, i a més a més molt marcat per la Comissió Europea, és un progrés verd i sostenible i, per tant, per nosaltres això és una oportunitat.

Segon, en l'àmbit escolar –que vostè ho assenyalava–, efectivament, hi ha aquests 20 milions d'euros per instal·lar ventiladors de sostre com a mesura de xoc i, per tant, d'urgència. Però sap també que hi ha una dotació de 100 milions d'euros per executar en cent centres escolars prioritaris, el curs 26-27 ja, i 27-28, a través d'Infraestructures de Catalunya..., com dic, obres de climatització per, efectivament, millorar uns equipaments que, quan van ser construïts, van ser construïts per a un clima que ara en aquests moments ja no existeix.

Tercer, l'àmbit laboral. Evidentment que les empreses tenen obligacions, és així: adaptar horaris, garantir pauses, aigua i ombra, avaluar el risc tèrmic i suspendre activitats si no es pot garantir la seguretat. I, efectivament, que el Govern actua en conseqüència quan aquestes condicions no es donen. Però sí que hem impulsat aquest protocol de prevenció de riscos laborals en episodis d'onada de calor, precisament, de la mà dels agents socials i també del món local.

I, efectivament, som partidaris d'aquest urbanisme que inclou l'augment de cobertura d'arbres als espais urbanitzats, la instal·lació d'infraestructures verdes en contra del canvi climàtic, a favor de la resiliència. I escolti, vostè ha assenyalat un element de Barcelona. Jo n'hi assenyalo un altre. Barcelona és la seu del Congrés Internacional d'Arquitectura. Els arquitectes de tot el món s'estan fixant també en l'urbanisme que Barcelona ha aplicat i està aplicant per tenir entorns urbans més amables.

I si vol, encara li poso un altre exemple vinculat a la rehabilitació. Vostè deia els fons Next Generation no s'han aprofitat prou en quantitat. En quantitat, sí. En el que estic d'acord és que no ha anat a parar en aquells entorns més vulnerables; en això té raó. És veritat que aquelles comunitats que s'han articulat són les que tenen unes rendes mitjanes o altes; això és així. Però no és veritat que no s'hagin aprofitat.

Però, fixi's, li poso un exemple d'èxit: Santa Coloma de Gramenet, que ha liderat precisament l'aplicació de fons Next Generation a la rehabilitació del parc

d'habitatge, precisament involucrant-se l'ajuntament en primera persona per tal de constituir aquestes comunitats i acompanyar-les en la rehabilitació i en eficiència energètica d'un parc d'habitatge envellit. Per tant, sí que hi ha experiències a Barcelona i a tot Catalunya d'aquesta rehabilitació de part, d'aquest aprofitament del fons i d'aquest urbanisme del segle XXI que, efectivament, ens ha d'ajudar a tenir entorns urbans més adaptats al canvi climàtic.

I, finalment, respecte a l'àmbit que vostè em deia vinculat a la Costa Brava, no?, aquestes praderes de posidònia. També l'hi haig de dir: no és cert, els ajuntaments estan fent un esforç molt gran precisament per preservar allò que saben que és un actiu també dels seus municipis i de l'àmbit marí. I li diré més: el PRUG, que ja porta un any el pla que regula els usos en l'àmbit marí, davant del Parc Natural del Cap de Creus, portava encallat –ara no ho recordo– catorze o quinze anys. Es va aprovar fa un any. S'ha activat. Hi ha un seguiment d'aquests usos.

Per tant, jo crec que estem millor del que havíem estat i, en qualsevol cas, el que no hi ha és aquesta realitat que vostè descriu..., bé, en fi, massiva, no?, d'atac a la posidònia. Els ajuntaments estan fent l'esforç, el Govern també, el PRUG ens ha d'ajudar i, per tant, escoltant totes les millores que es puguin fer, sí que és cert que estem una mica millor del que estàvem en el passat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic

202-00019/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts.

Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Consellera, diputats, vull començar la meva intervenció saludant i donant la benvinguda als representants d'Apartur, de l'ATA i de l'associació Treballadors pel Lloguer Turístic que avui ens acompanyen a la tribuna d'aquest Parlament. Gràcies per la vostra presència, que ens recorda la responsabilitat d'aprovar lleis que afecten de manera directa el dia a dia de milers de treballadors i emprenedors del nostre país. Hi ha dues maneres de governar Catalunya: o es governa des de la desconfiança al territori i la penalització de l'activitat econòmica, o es governa des del respecte escrupolós a l'autonomia municipal i la col·laboració amb els sectors que generen riquesa. Junts per Catalunya ho tenim clar, estem al costat de la gent que treballa i de les nostres viles i ciutats. Per això portem avui al Ple d'aquesta cambra la derogació d'un decret que ha fet molt mal, el Decret Llei 3/2023. Un text que preveu l'eliminació massiva de llicències d'habitatges d'ús turístic mitjançant topalls uniformes i arbitraris, aplicant una plantilla única per a realitats absolutament diferents.

Catalunya és un país plural, divers i el que serveix per a un barri de Barcelona pot ser la ruïna econòmica per a un municipi de la Costa Brava o del Pirineu. Hem d'allunyar-nos dels dogmatismes i de la turismofòbia simplista. Els habitatges d'ús turístic, els HUTs, no són una activitat marginal ni sobrevinguda, són, en molts dels nostres municipis del nostre país, la columna vertebral de l'oferta turística, i un sector professionalitzat des de fa dècades. D'aquesta activitat en depenen milers de famílies, comerços, restaurants, empreses de neteja, jardineria i petits serveis locals.

Els HUTs permeten que la despesa turística arribi directament al cor dels barris dels nostres pobles i ciutats i són un element clau per a la desestacionalització de la demanda quan els hotels tanquen en temporada baixa. A més, cal mirar la realitat de cara i desmuntar mites. Més del vuitanta-cinc per cent d'aquestes llicències pertanyen a petits particulars que tenen un o dos habitatges, i gairebé el setanta-sis per cent són segones residències. Estem parlant d'immobles situats en zones de clara vocació turística que si es prohibessin no passarien mai al mercat del lloguer residencial permanent, perquè no tenen els serveis ni l'accessibilitat per a viure-hi tot l'any. Simplement quedarien buits, degradant el parc urbà i deixant els municipis

sense visitants i sense ingressos. Ho han alertat clarament els sectors afectats, que en són molts, i que afecten moltes famílies i municipis com Roses, l'Escala o Tossa de Mar, on la desaparició dels HUTs suposaria un autèntic cataclisme per a la seva economia local.

Junts per Catalunya no estem en contra de regular; al contrari, volem una regulació, però feta amb criteri territorial i respectant el principi fonamental de l'autonomia municipal. Ningú sap millor què necessita un carrer o un barri o un poble que el seu propi alcalde o alcaldessa i els seus regidors. Per això, l'article 1 de la nostra proposta estableix que la necessitat d'una llicència urbanística prèvia es limitarà estrictament a aquells municipis declarats com a àrees amb mercat residencial tensionat, i aquesta condició es revisarà rigorosament cada cinc anys. L'article 2 fixa el veritable moll de l'os d'aquesta llei. Seran els mateixos ajuntaments, a través dels seus plans urbanístics, els qui definiran les condicions, els requisits i l'equilibri d'usos del seu territori. Si un municipi necessita limitar-los per garantir una convivència veïnal tindrà l'eina per fer-ho; però, si un municipi d'alta vocació turística necessita potenciar-los per mantenir el seu motor econòmic, ningú li podrà imposar un topall esbiaixat.

Som plenament conscients que molts dels municipis turístics són petits i disposen de pocs recursos tècnics i econòmics. Per això, la disposició transitòria tercera d'aquesta llei obliga la Generalitat a atorgar als ajuntaments els recursos necessaris per poder redactar i tramitar aquests nous planejaments urbanístics. Mentrestant, per garantir que l'activitat no s'aturi i no ofegar l'economia, els ajuntaments podran continuar concedint llicències segons la normativa vigent.

Així mateix, aquesta llei dona seguretat jurídica, els habitatges que ja estan funcionant legalment podran continuar exercint la seva activitat. El nostre objectiu no és castigar el sector regulat i professional que compleix amb els seus deures i aporta milions d'euros en taxes per finançar els serveis públics locals. El nostre objectiu, el de les administracions, ha de ser una altre: combatre frontalment la il·legalitat i el frau d'aquells que operen sense llicència o no paguen la taxa turística. Per fer-ho possible, facilitem que els ajuntaments puguin creuar les dades de la taxa turística amb els seus registres. I anem encara un pas més enllà per netejar el mercat:

mitjançant la disposició addicional primera permetem declarar la caducitat de les llicències inactives que porten dos anys consecutius sense registrar cap activitat, fent aflorar pisos que podran tornar immediatament al mercat residencial permanent.

L'accés a l'habitatge és un problema complex i multifactorial que respon a la manca d'oferta general, a la demografia i a la insuficiència d'habitatge públic assequible, no es resol buscant un boc expiatori ni destruint una activitat econòmica consolidada que genera riquesa i cohesió social a la meitat de Catalunya. El futur del turisme i el futur de l'habitatge al nostre país no es construeixen des de la confrontació, sinó des del diàleg, la flexibilitat i la coherència, escoltant el sector i, per damunt de tot, blindant l'autonomia de les nostres viles i ciutats.

Senyors i senyores diputats, avui tenim l'oportunitat de corregir un error, d'esmenar una norma com el Decret 3/2023, que ha generat una insostenible inseguretat jurídica i que no ha aportat cap solució real a la crisi de l'habitatge. Ens pertoca triar entre la imposició o el consens, entre la trinxera ideològica o el realisme de la trinxera municipal. Junts per Catalunya portem una proposta quirúrgica, sensata i eficaç. Una llei que posa les eines de control urbanístic a mans dels qui millor coneixen cada carrer, combat l'oferta il·legal i ofereix certesa jurídica als milers de famílies treballadores que compleixen amb les seves obligacions. Els demano la seva responsabilitat i el seu vot favorable. Triem la via del diàleg, de la llibertat i de la confiança en el nostre món local i també del sector.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i ara és el torn per tal que es puguin posicionar, que les puguin defensar en el Ple per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

Per tant, en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, crec que val la pena que comencem la justificació d'aquesta esmena a la totalitat col·locant algunes xifres,

poques, i a més només he hagut de fer la cerca en algun dels articles que han aparegut no fa gaire en mitjans de comunicació, com el diari *Ara* o com *Sentit Crític*, que utilitzen xifres de l'INE i xifres del mateix Departament d'Empresa pel que fa a llicències de pisos turístics. Ens diuen coses com que en els darrers anys els HUTs han crescut a Catalunya en 319.927 llits més. En deu anys han crescut un cent vint-i-tres per cent les places turístiques, d'allotjament turístic en apartaments i pisos turístics. Ara mateix ja és el noranta-u per cent de les 350.892 places que han crescut, en general, de totes les places d'allotjament turístic. Però és que ha passat de ser aproximadament el vint per cent dels allotjaments a ser gairebé el quaranta-set per cent.

Per què hi ha hagut aquest augment tan exagerat que ha fet que ara mateix hi hagi 112 municipis a Catalunya que hi han més places per a allotjament turístic que per als seus residents? O sigui, hi ha més places per a persones que venen a passar uns dies que per a les persones que hi viuen; per a les persones que hi viuen i per a les persones que hi volen seguir vivint, o per a les persones que han d'anar-hi a viure per diferents raons. Per exemple, els joves, gent jove que vol quedar-se a viure als seus pobles de la Vall d'Aran i que no poden perquè no troben allotjament per viure-hi, no troben allotjaments de lloguer perquè tot és segona residència i allotjament turístic. O, per exemple, i ens ho ha explicat moltes vegades l'alcalde de Vielha, que estic segura que s'han reunit vostès també amb ell perquè és una persona que està molt preocupada per la situació del seu municipi i de la seva comarca, que diu que no troben professors ni personal sanitari que vulguin treballar allà perquè no tenen on viure.

O és que volen que a Catalunya passi com a Eivissa, que els professors que van destinats a Eivissa han de dormir en tendes de campanya, en càmper, alguns lloguen, per poder anar a treballar, balcones a l'estiu? És això el que volem? Que la gent que necessita viure al lloc on ha d'anar a treballar no pugui trobar un lloc on viure perquè està tot ocupat per allotjaments turístics i segones residències?

I per què hi ha hagut aquest augment? Doncs, perquè en un moment determinat el senyor Mas –és a dir, el president del grup que presenta aquesta llei ara– va fer una barra lliure de llicències; és a dir, tothom que volia convertir casa seva en un

habitatge turístic –o una casa que tingués, no tenia perquè ser casa seva; aquells que en tenien més d'una ho feien en més d'una– només havien de fer una comunicació d'activitat, no calia ni una resposta. Amb una comunicació d'activitat ja s'aprovava la llicència d'activitat turística, irreversible, a perpetuïtat i sense caducitat. Entrin a veure pisos de lloguer, o pisos de compravenda, més aviat, a qualsevol de les plataformes que tant els hi agraden a alguns. Vegin com es venen pisos amb llicència turística incorporada. Perquè resulta que la persona que va demanar la llicència turística es pot vendre aquell pis, però aquell pis segueix tenint una llicència. Que qui compra? No són tant petits propietaris, precisament, els que compren aquests, són grans empreses que es dediquen al lloguer d'apartaments turístics, perquè tu compres un pis que ja té una llicència d'activitat.

És aquesta barra lliure descontrolada la que es pretén acotar amb la petició de que hi hagi una nova llicència, i que se li donin als ajuntaments justament les eines per regular-ho, perquè és que ara mateix no les tenen. Ara mateix, si un ajuntament no vol tenir tants habitatges turístics, no pot fer-hi res, si ja tenen llicència. I ja no parlem dels il·legals, perquè amb els il·legals l'únic que es pot fer és sancionar i fer tancar, que és justament el que està fent el ministre de Consum amb 64 milions de sancions a Airbnb per anunciar apartaments sense llicència.

Però és que, a més, jo crec que també hem de poder baixar l'alarma, perquè aquests dies no sé si han pogut sentir a Spotify un anunci on sembla que els propers concerts de Bad Bunny i Rosalía no tindran ningú que hi vagi perquè no hi haurà apartaments turístics on allotjar-se; és una relació bastant curiosa de causa-efecte. No desapareixen, els allotjaments turístics –no desapareixen.

Tossa –és un dels exemples que ens ha posat–: 6.300 habitants. Podrà tenir fins a 630 pisos turístics, a banda d'altres places hoteleres, que entenc que la gent de places hoteleres i càmpings també va a restaurants i comerços i farmàcies, no són només els pisos turístics. Salou: 26.500 persones. Podrà tenir 2.650 allotjaments turístics, que poden tenir fins a quatre persones vivint-hi. Crec que això no és fer desaparèixer els allotjaments turístics.

L'alcalde Collboni ha dit que a Barcelona sí que desapareixeran (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president– els

allotjaments turístics; nosaltres ho volem veure. Perquè, clar, és una cosa que haurà de passar el 2028, després de les eleccions del 2027. Tant de bo sigui veritat, però ho volem veure. Perquè, honestament, no ens en refiem gaire i no ens ho creiem gaire. No creiem que desapareguin tampoc els allotjaments turístics de Barcelona, però esperem que com a mínim es regulin, es limitin i, sobretot, que no sigui una llicència a perpetuïtat.

Gràcies.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bona tarda. Nosaltres anirem bastant ràpid. Crec que hi ha tres coses que hauríem de tenir clares en aquest país. La primera, que una llar no ha de ser un Airbnb. La segona, que comprar habitatges pensats per habitar –que, per cert, té a veure amb passar-hi llargues durades–, trossejar-los o convertir-los en apartaments turístics no és un ofici; per tant, apel·lar aquí als pobres treballadors, tenint en compte que lo que està passant en aquest país és que cada dia hi ha treballadors que perden casa seva..., apurat. Tercer, els nostres barris no són una *real experience*. Per tant, a hores d'ara el debat és bastant senzill: o la llibertat és al mercat o la llibertat és dels catalans.

Fa quatre dies, al costat d'aquest Parlament, aquí al carrer Marina, el Jordi, que portava vint-i-dos anys vivint amb la seva dona i el seu fill menor d'edat en un pis, va ser desnonat. Va ser desnonat, en primer lloc, perquè van tombar la moratòria de desnonaments de famílies vulnerables. Però, en segon lloc, perquè aquest bloc, que l'ha comprat Urban Power –els noms també..., un altre dia en parlem– que gestiona apartaments de luxe al centre de Barcelona i que en aquest bloc, precisament, ja té apartaments de lloguer turístic i apartaments de temporada. Llavors, cal escollir: o hi ha famílies com el Jordi, que portava vint-i-dos anys vivint allà, i tot el que això suposa –el petit comerç, que després ens posem tristos quan no existeix; la petita empresa productiva, que a mesura que creix el turisme i el sector turístic,

desapareix... I les famílies catalanes o aquest tipus d'experiències. No hi ha més – no hi ha més–, i menys quan a Barcelona..., si ara busquen a l'Idealista, trobaran que hi ha menys de mil pisos de lloguer estable i, en canvi, n'hi ha més de 2.400 de temporada per poder llogar. Això en una ciutat que ja té més de 91.000 places turístiques regulades, a part dels apartaments turístics. Estic parlant només de les hoteleres.

Dir que ara mateix això és el que necessita el país, no és cert. I no serveix tampoc parlar de que estem parlant només de Barcelona i no estem parlant de la resta de llocs. Hem parlat de la Costa Brava: vagin a la Costa Brava i diguin quina és la riquesa que es reparteixen allà. Quina és la riquesa d'aquells municipis que estan més destinats al turisme. A part, evidentment, de qui treballi a determinades empreses. Perquè, fora d'això, el que passa és que hi ha precarietat. És un sector en el qual, si no fos per les ajudes públiques, pràcticament no hi hauria els salaris que tenim, que ja són molt baixos.

Ara mateix, a comarques gironines, des dels últims dotze anys, ha pujat el lloguer més d'un vuitanta per cent. I tenim mig milió de places turístiques. Per tant, quina riquesa? Hi ha decisions que s'han de prendre: o tenim habitatges o tenim allotjaments. El que no es pot fer és, una vegada i una altra, mantenir discursos que són antagònics entre ells. S'han donat les dades una vegada i una altra, i a aquestes alçades em sé cada estudi de memòria: el de la UB, el de la Pompeu Fabra, el d'altres ciutats de caràcter internacional, com és Amsterdam o Tel-Aviv, que ja han dit que com més augmenta el sector turístic, més cau el sector productiu; que només amb un trenta per cent d'habitatge d'ús turístic es dispara el preu de l'habitatge.

Per tant, aquesta moció no és una moció municipalista, perquè, perquè hi hagi municipis, s'hi ha de poder viure. Aquesta llei no està prioritzant els catalans, està prioritzant el negoci d'uns quants catalans. A hores d'ara hauria de quedar bastant clar que s'han de prendre decisions. I si no podem defensar que els catalans puguin viure a les seves llars, no sé exactament de quina república es vol parlar en aquest plenari, ni ara ni d'aquí a uns anys.

Per tant, prenguin decisions. Nosaltres, evidentment, hi votarem en contra i creiem que, de fet, la legislatura hauria d'anar en el sentit absolutament oposat –en sentit

absolutament oposat. Si volen parlar de treball digne, perfecte, comptaran amb nosaltres. Però creguin que el turisme i tot el sector que arrossega no és treball digne a hores d'ara. I la bandereta de la turismofòbia esgota. Esgota perquè no és cert. Perquè turismofòbia és que tinguem, precisament a les àrees amb més sector turístic, entre el trenta i el quaranta per cent de persones que no poden fer vacances una setmana a l'any. Això és turismofòbia. Les lleis que s'han aprovat econòmicament en aquest país són turismofòbia.

En canvi, quina és la nostra proposta? La nostra proposta és limitar el capital internacional. La nostra proposta és que no hi pugui haver diputats i congressistes d'un partit i d'un altre que passen a treballar a determinades organitzacions que nosaltres considerem que l'únic que fan és terrorisme patronal amb l'habitatge –això és lo que no ha de passar–, i que, en canvi, els catalans en aquest país sí que puguin fer vacances.

Això són propostes que existeixen ja en altres països i són propostes amb les que hauríem de seguir avançant. Per tant, turismofòbia? La de qui prioritza sempre el capital estranger i el turisme internacional a les necessitats dels catalans en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré, per tal de defensar l'esmena a la totalitat.

Ester Capella i Farré

Bé; gràcies, president. Molt bona tarda, diputades, diputats, consellera Paneque. Avui aquí el que està passant és una confrontació entre dos models de país. Dos models que són radicalment diferents d'entendre què és l'habitatge i quina ha de ser la responsabilitat dels poders públics davant de l'emergència habitacional que vivim.

El model d'Esquerra Republicana, doncs és un model conegut. El vam defensar des del Govern i el continuem defensant des de l'oposició. L'habitatge és un dret. L'habitatge ha de ser la clau que obre totes les portes als altres drets. O és la clau a

tots els altres drets. I precisament perquè és un dret, el sòl residencial ha de servir prioritàriament per garantir habitatge residencial. Aquesta és la filosofia que va inspirar el Decret Llei 3/2023. Una norma impulsada pel Govern presidit pel president Aragonès, pel Govern republicà, de la que ens sentim profundament orgullosos.

Quan vam arribar al Govern ens vam trobar una realitat que és incontestable. En vuit anys, els habitatges d'ús turístic havien passat de ser 47.000 a més de 100.000 habitatges. No estic parlant de places de llits, estic parlant d'habitatges. Més de 7.000 habitatges que havien deixat de formar part del parc residencial per convertir-se en una activitat econòmicament més rendible. Mentre això passava, què estava passant al país? Com passa ara, eh?, també. El preu del lloguer es disparava –el preu del lloguer ara es dispara menys, però encara puja–, els joves no es podien emancipar i cada vegada hi havia més famílies que es veien i es veuen expulsades dels seus municipis. I podíem continuar mirant cap a una altra banda. Podíem haver mirat cap a una altra banda, i no ho vam fer.

Què vam fer? Nosaltres vam actuar. I vam actuar per acabar amb la barra lliure, com abans es deia. Vam establir per primera vegada que un habitatge residencial no podia convertir-se en un habitatge d'ús turístic al marge de la planificació urbanística. Vam dir que el dret a l'habitatge havia de prevaldre sobre l'interès econòmic particular, quan aquest interès posa en risc un bé que és essencial, com és l'accés a una llar, tenir un sostre digne, poder viure en un habitatge. I això, evidentment, no va agradar a tothom. Ja ho entenem, que no podem agradar a tothom, però havíem de donar resposta a la necessitat, com hem de continuar donant resposta a la necessitat d'accedir a un habitatge.

I, bé, hi va haver qui va impedir que el Decret Llei 3/2023 veiés la llum. Ens van dir que era impossible, que vulnerava el dret a la propietat, que la Generalitat no tenia competències, que els tribunals ho tombarien. Van intentar parar-ho políticament, i quan no ho van aconseguir, el Partit Popular va interposar un recurs davant del Tribunal Constitucional. Però el Tribunal Constitucional ha desestimat el recurs i ha avalat la regulació. Ha avalat la regulació dels habitatges d'ús turístic que va fer a Catalunya.

El model que avui ens proposa Junts és radicalment el contrari: és tornar a un model que ja hem conegut, que ja sabem quins resultats dona, que ja sabem què fa: que expulsa els ciutadans dels pobles i de les ciutats del nostre país, que treu habitatge residencial, que és una perversió de la llei del sòl. Perquè quan la llei del sòl preveu que hi va habitatge residencial, està dient que allà hi ha d'haver habitatge per viure les persones de forma permanent. Quan la llei del sòl preveu –i la llei d'urbanisme– altres usos, ho diu: «usos hotelers», «equipaments», etcètera. Per tant, és una perversió de la norma, és un ús indegut de la norma, és tergiversar el contingut i la definició de la pròpia norma. I, per tant, es torna a un model, com deia, que ja hem conegut. El model que permetia que els habitatges d'ús turístic proliferessin sense una planificació adequada. El decret no prohibeix, no extermina, diu que sí hi ha habitatge residencial suficient, doncs hi haurà un percentatge d'habitatges d'ús turístic en funció de la població i que no es trenqui la cohesió social de determinades parts del país.

El model que va permetre passar de 47.000 a més de 100.000 habitatges d'ús turístic en només vuit anys és el model que defensa en aquests moments Junts per Catalunya. És aquest model. Vostès defensen això. Aquesta proposició de llei no neix per reforçar l'accés a l'habitatge o per reforçar el dret a l'habitatge. Tot lo contrari: vostès defensen el camp i pugui, que tothom faci el que li convingui. I llavors, quan tenim gent que no pot accedir a un habitatge, què fem? Què farem? Què els hi direm? Que dormin sota un pont? És això el que vostès defensen. I mirin, i ho fan en el moment pitjor –en el moment pitjor–, perquè el decret encara no ha desplegat tots els seus efectes, els acabarà de desplegar el 2028. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo, president. Ara vostès volen canviar les regles del joc, perquè el decret funciona i encara no ha desplegat tot allò que hauria de desplegar. El que fa és prioritzar. Vostès prioritzen els interessos dels qui volen continuar destinant habitatge residencial a una activitat turística sense els límits que aquest Parlament va establir. Els límits que aquest Parlament va establir van ser la garantia del dret a l'habitatge, l'ús residencial d'allò que preveu la llei que ha d'anar destinat a que hi visqui la ciutadania de forma permanent i no a altres usos. Per tant, aquesta és la

justificació per la qual Esquerra Republicana ha presentat aquesta esmena a la totalitat. Aquest projecte de llei que vol tornar a un moment...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Ester Capella i Farré

Acabo, president. A un moment que ens ha portat a això que els hi deia.

Gràcies.

El president

Per fer el torn en contra, té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats de l'esquerra: Comuns, CUP i Esquerra Republicana i, pel que sabem, si no s'ho repensen, també hi ha els socialistes, que realment volen votar en contra del que van pactar abans d'entrar al Govern. Per tant, és com, tot, molt incongruent.

Escoltant les seves intervencions queda clar que han decidit agafar el camí més fàcil, el de la demagògia i el de buscar un culpable. Barregen naps amb cols. Vostès s'han cregut o ens volen fer creure que eliminant els habitatges d'ús turístic es resoldrà com per art de màgia el greu problema de l'accés a l'habitatge a Catalunya. Quina miopia política, i quina irresponsabilitat! (*Aplaudiments.*)

Mirin, Prohibir o liquidar els habitatges d'ús turístic no farà aparèixer milers de pisos de lloguer social l'endemà al matí. El que sí que farà demà al matí de manera immediata és enviar milers i milers de famílies directament a l'atur i continuar deixant els ajuntaments sense autonomia municipal. Vostès parlen des de la comoditat dels seus ideals, però darrere de cada llicència d'ús turístic hi ha autònoms, petites empreses familiars, personal de neteja, bugaderia, restauradors i comerços locals que viuen d'això. Vostès no estan castigant cap fons voltor, estan destruint el teixit econòmic del nostre país i el *modus vivendi* de milers i milers de treballadors.

No pensen en el sector, simplement criminalitzen per pur prejudici ideològic. I el pitjor de tot és que, un cop més, ho volen fer imposant un decret des de dalt, amb la mirada

des de Barcelona, menyspreant absolutament l'autonomia local i els nostres ajuntaments. Qui millor que un alcalde o una alcaldessa sap quina és la realitat del seu poble o de la seva ciutat? Qui sap si és un poble de l'interior o de la costa, que és el turisme d'habitatge d'ús turístic, que és l'únic motor econòmic que evita el despoblament. Imposar un cafè per a tothom és un insult al municipalisme. El que necessiten els ajuntaments són recursos i capacitat de gestió, no que aquest Parlament es lligui de mans i peus. Senyors, la seva recepta sempre és la mateixa: prohibir, intervenir i destruir. I mentrestant, quina és la seva altra alternativa, de veritat? Absolutament cap.

Des de Junts per Catalunya no ens arronsarem. L'habitatge és un problema massa seriós per resoldre'l amb dogmatismes. Vostès votaran que no a aquesta llei, cert, però ho faran votant en contra d'ajudar els ajuntaments i en contra de protegir l'economia de la gent treballadora. El seu no és el no de la inacció. El nostre és el camí de la responsabilitat i de les solucions reals.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, obrim el torn per tal que els grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Bé, no hi és la consellera, però vull saludar a Apartur i a totes les persones que han vingut de l'àmbit del sector del HUT.

El Grup Popular, senyora Capella, diferencia molt clarament entre què és l'habitatge i lo que són els apartaments i els pisos turístics, perquè són realitats diferents i diferenciades. L'accés a l'habitatge té un greu problema a Catalunya per culpa de les seves polítiques, perquè vostès, l'esquerra radical, estan intervenint el mercat de manera que estan enfonsant l'oferta de l'habitatge. I com que no tenen solució, perquè l'única manera que tenen de resoldre els problemes d'accés a l'habitatge..., que ho ha de resoldre la Generalitat, no a costa dels privats ni a costa d'un sector

econòmic com són els HUT, vostès llavors busquen culpables, perquè no tenen solucions i perquè vostès són els causants dels problemes. I aquesta retirada de pisos del mercat de lloguer, causant de les seves polítiques, no resoldrà el problema ara que estan fent amb l'aplicació del Decret 3/23.

I vostè, senyora Capella, diu: «Encara no han entrat plenament els seus efectes.» Doncs escolti'm, «menys mal!» Esperem que es pugui parar. Però, escolti'm, aquests efectes són molt perjudicials. Tenen un greu problema jurídic i un greu problema polític en persones, perquè la majoria són petits i mitjans empresaris que ja han fet inversions en els pisos i amb els que tenen vinculada una activitat, en aquest cas turística. I està perjudicant greument el que és el seu dret d'establir una via d'extinció massiva per a totes aquestes autoritzacions.

Avui a Catalunya hi han 105.781 habitatges d'ús turístic registrats l'any 24, 582.000 places. Girona en concentra el quaranta-tres per cent; Tarragona, el vint-i-nou per cent; Barcelona, el vint-i-dos per cent i Lleida, un quatre per cent. A Barcelona, hi han aproximadament deu mil pisos turístics. No arriben al dos per cent, a l'1,3 per cent del total de l'habitatge. Senyora Capella, a Barcelona té congelades les autoritzacions de pisos turístics des de l'any 14 i, en canvi, el lloguer ha pujat un seixanta per cent. Per què els culpa de pujar el lloguer per culpa dels apartaments turístics? No són ells, perquè estan congelats des de l'any 14. Per tant, el lloguer puja. I puja per culpa de les seves polítiques, que són les causants de totes aquestes situacions.

I a més a més, aquests deu mil pisos, a vostè qui li diu que aniran a habitatge habitual? No ho garanteixen. Per què creu que els recuperarà per a habitatge? Per què ho creu? És que vostès fan una aplicació de les normes que estan enfonsant aquest mercat i no es pot vincular al mercat residencial. Estan eliminant, perjudicant una activitat econòmica, un sector econòmic que té quaranta mil treballadors. Quan venen després les persones que es queden sense feina i que molts dels grups d'empreses rebem, són treballadors que es queden sense feina per culpa de les seves polítiques.

En aquest sentit, dins del grup dels *hubs* estan persones de la cadena, propietaris, gestors, neteja, manteniment, reformes, comerços. Tot això està vinculat a tots

aquests pisos turístics i, per tant, el perjudici econòmic pot arribar a superar 1.928 milions d'euros. Tot això és economia. Tot això són estudis que ha fet Pricewaterhouse i que, a més a més... (*Veus de fons.*) No, no, escolti'm, estudien la realitat. Vostès aproven lleis sense valorar l'impacte i sense veure el perjudici que causen. I és molt còmode. Estudien lleis, les apliquen i després, quan arruïnen la gent, doncs mira, no ho tenien previst. És el que estan fent: legislar a cop ideològic, no a cop de benefici per a les persones a les que van destinades aquestes polítiques.

I ara, a sobre, l'Ajuntament de Barcelona acorda eliminar-les l'any 28, amb tots els drets adquirits d'aquestes persones amb perjudici patrimonial. Miri, el Partit Popular considera que el que s'ha de fer és regular. Europa ja ho ha dit: s'ha de valorar la proporcionalitat, les dades i regular, no prohibir. Miri, la prohibició és l'expressió més gran de la incompetència. Quan no se sap regular, es prohibeixen les coses. Aquesta és la reassignació de tota l'esquerra: com no saben regular, no saben gestionar, prohibir és lo més fàcil, és l'expressió més gran de la incompetència.

Per tant, el Grup Popular està per regular els pisos turístics i fer-ho de manera..., de treball amb el sector, per regular-los de la millor manera, fer-ho perquè sigui compatible amb tota l'activitat econòmica que desenvolupen i intentar que es preservin i intentar que els petits i mitjans propietaris que tenen aquests pisos puguin seguir endavant, i que els quaranta mil treballadors puguin seguir treballant en aquest àmbit tan necessari.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Lora Cisquer.

Mònica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda a tothom. Benvinguts! Bé, jo cada vegada que m'arriba una llei sobre habitatge, sempre principalment em faig dues preguntes. I una d'elles és si és correcta aquesta regulació. I una altra és si resoldrà realment el problema de l'habitatge. Més que res perquè –sempre ho dic, no?– legislar és molt més que publicar normes i legislar també és i hauria de ser encertat amb el diagnòstic, perquè quan no s'encerta el diagnòstic, lògicament, la llei també és equivocada.

Per posar-nos una mica en situació, fa més de dos anys aquest Parlament va aprovar el Decret Llei 3/2023, sobre els habitatges d'ús turístic. VOX hi va votar en contra, perquè convertia, doncs, els propietaris en els culpables del fracàs de les polítiques d'habitatge. En aquell moment el vam rebutjar aleshores i el continuem rebutjant avui. (*Alguns aplaudiments.*)

Però aquesta proposició de llei tampoc és la solució. De fet, és cert que pretén, a la disposició derogatòria, deixar sense efecte aquell decret en el que en el seu dia nosaltres ens hi vam oposar, però manté en certa manera el mateix error de fons. De fet, canvien el text, canvien el partit, però no canvien pas el diagnòstic. Ens volen vendre aquesta llei com una alternativa, però en realitat no trenquen amb el model de l'esquerra *woke*.

De fet, la diputada de Junts que presentava la proposició ens deia que hem de triar. Però hem de triar què? Perquè vostès ens demanen triar entre l'ensurt o la mort. Ens demanen triar entre *susto o muerte*. Ens demanen triar entre l'intervencionisme d'Esquerra Republicana o el sanchisme, que a dia d'avui està blanquejant el Grup Parlamentari de Junts. Per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari de VOX, el que rebutgem absolutament són els dos models.

I sí, dic això, perquè precisament el que fan vostès és que continuen assumint que el principal problema de l'habitatge són els pisos d'ús turístic. I no. I ho diré les vegades que facin falta: el principal problema de l'habitatge és l'oferta. I no només l'oferta, sinó també l'excés de regulació i una llei estatal en matèria d'habitatge que ha acabat provocant totes les conseqüències que tenim a dia d'avui a Catalunya i que ha estat, de fet, la *puntilla* de dècades de males polítiques. De fet, una llei que ha generat encara més desconfiança entre els propietaris i que ha provocat que molts habitatges abandonin el lloguer residencial per passar a altres modalitats de contracte, no? Perquè és lo que comento, quan els propietaris, en aquest sentit, doncs, deixen de confiar en les institucions, el mercat en si no és que desaparegui, sinó que busquen realment altres alternatives. I això és el que ha passat.

Vostès, des de Junts, el que pretenen és combatre les conseqüències mentre, en certa manera, estan protegint la causa. De fet, la prova és aquesta proposició de llei. Aquesta proposició de llei, quan tu te la llegeixes, veus que tota ella gira entorn i al

voltant de la declaració de les zones tensionades. Per tant, vostès assumeixen el marc ideològic del sanchisme, de la llei d'habitatge que es va aprovar l'any 2023 en matèria d'habitatge, que parla precisament de la imposició de les zones tensionades i que Catalunya va ser la primera comunitat autònoma en aprovar-ho. *(Aplaudiments.)*

Dit això, nosaltres som conscients que hi ha municipis i barris on la proliferació massiva d'habitatges d'ús turístic, doncs, ha generat i està generant problemes de convivència. I és evident que cal preservar un equilibri entre el desenvolupament turístic i el dret dels veïns a poder viure tranquil·lament. Però la resposta –ho diem clar– no pot ser copiar les receptes del sanchisme, que en certa manera és el que estan fent des del Grup Parlamentari de Junts.

Nosaltres tenim molt clar que no podem escollir entre l'ensurt o la mort, que és el que ens està fent avui, bàsicament, el Grup Parlamentari de Junts. Necessitem abandonar, d'una vegada per totes, totes aquelles receptes fracassades que ens han portat fins aquí. I, sobretot, sí que volia deixar clar que nosaltres no presentem una esmena a la totalitat, perquè respectem els més de 200.000 catalans que a dia d'avui treballen en el sector turístic i que amb el seu esforç s'estan guanyant la vida. No us utilitzarem i no els utilitzarem com a arma política ni els convertirem en els culpables d'un problema que ni tan sols vostès mateixos han creat.

I per respecte a vostès, que es troben també molts d'ells avui aquí a la tribuna, aquest Parlament nosaltres considerem que té l'obligació de debatre aquesta proposició, però també tenim l'obligació –i acabo– de dir-los la veritat: aquesta llei continua partint d'un diagnòstic equivocat i, mentre això passi, no solucionarem el problema de l'habitatge a Catalunya.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Benvinguts. Junts ens presenta una nova proposició de llei que, malgrat que pugui semblar empeltada a la majoria de debats que fan referència a l'habitatge com un apèndix més d'una activitat econòmica immobiliària, el que ens cal és situar-la dins del debat de model de país que volem construir, sobre com entenem l'equilibri, sobre com entenem l'activitat econòmica i, sobretot, sobre quina Administració ha de tenir la capacitat de decidir allò que afecta directament la vida quotidiana dels nostres pobles i ciutats. No és el mateix parlar de Barcelona, de qualsevol municipi de la costa o d'un municipi de les Garrigues.

El debat sobre l'habitatge d'ús turístic sovint es simplifica. No són la causa de la crisi de l'accés a l'habitatge, però tampoc són un fenomen neutre. Han ajudat a diversificar l'oferta turística i a generar ingressos que, en alguns municipis, han provocat tensions sobre el mercat residencial i problemes de convivència? Sí, però per això la resposta no pot ser per a tothom igual ni dictada des de la Generalitat. Són els ajuntaments els qui coneixen de primera mà la situació dels seus barris, dels seus municipis, els qui han ordenat i regulat aquest... *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau. Silenci. Pot continuar, senyora diputada.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Són els que han hagut d'afrontar amb recursos limitats els efectes de la pressió turística de la vida quotidiana. Cal reconèixer la complexitat del fenomen i reforçar el paper dels ens locals, en lloc d'imposar el mateix per a tothom i de manera unilateral.

Les dades oficials ens indiquen que Catalunya compta amb prop més de 105.000 habitatges d'ús turístic registrats, que representen aproximadament l'1,2 per cent del conjunt del parc d'habitatges del país. És simplista atribuir als HUTs la responsabilitat exclusiva de la crisi de l'habitatge.

Ara bé, seria irresponsable ignorar que es concentra en determinats municipis aquesta pressió i és extraordinàriament superior a la mitjana catalana. És precisament per això que Aliança Catalana defensem que no sigui la Generalitat qui defineixi, des d'un despatx de Barcelona, quin és el model a seguir pels ajuntaments.

Coneixedors del territori i de les seves necessitats..., els que determinen quin equilibri volen establir entre l'ús residencial i l'ús turístic.

Aquesta proposició de llei surt d'un principi que compartim: reconèixer la pluralitat del territori social i econòmic de Catalunya. L'article 1 estableix que l'ús turístic dels habitatges en zones tensionades requerirà llicència urbanística prèvia, però no per prohibir l'activitat, sinó per ordenar el plantejament. L'article 2 reforça el paper dels ajuntaments, que podran definir les condicions d'aquest ús segons les necessitats socials, econòmiques i residencials de cada municipi. Celebrem aquest enfocament. Catalunya ha patit massa sovint una regulació uniforme des de la Generalitat, ignorant les necessitats entre municipis turístics, capitals de comarca i petits pobles.

Defensem que els ajuntaments reforcin el seu paper. Ells, i només ells, són qui coneixen el seu territori i els que han de poder decidir el model urbanístic i turístic que més els convé. Tota aquesta defensa del municipalisme ha d'anar acompanyada de recursos. No es pot atribuir noves competències als ajuntaments sense garantir els recursos necessaris per exercir-les. La mateixa disposició transitòria tercera reconeix la necessitat que la Generalitat aporti recursos per poder aplicar aquesta norma. I això és positiu.

Hem de ser conscients de que no és la primera vegada que aquest compromís s'ha formulat sense desplegar-se de manera efectiva. La modificació del planejament urbanístic requereix mitjans tècnics, temps i capacitat econòmica per a molts municipis, especialment per als més petits, que no en tenen. Si volem reforçar els ajuntaments, ho hem de demostrar amb accions, no amb declaracions.

Finalment, aquesta iniciativa també ens obliga a parlar del model turístic. El turisme és un sector important per a Catalunya, representa aproximadament el dotze per cent del PIB i entre el tretze i el catorze de l'ocupació, amb més de mig milió de llocs de treball directes o indirectes. I s'ha de poder gestionar bé, trobant l'equilibri, compatibilitzant l'activitat econòmica com el dret a l'habitatge, la qualitat de vida dels residents i la preservació de la identitat dels municipis. Aquest equilibri només es pot garantir des de la proximitat i el coneixement directe del territori.

Repetim que, per tot això, valorem positivament que aquesta proposició situï els ajuntaments al centre de la regulació, però reclamem que aquest municipalisme vagi acompanyat de recursos suficients per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Benvinguts, els que ens acompanyeu aquesta tarda. Bé, ja arribem al final del primer dia de Ple d'aquesta setmana, realment una setmana important. I avui tenim el debat de totalitat de la proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic; una proposició a la qual han estat presentades quatre esmenes a la totalitat. Ah, no! –perdó–, que se n'ha retirat una aquest migdia; el Partit Popular l'ha retirada. No ens ha explicat, la diputada, perquè l'han retirada, l'esmena a la totalitat, però l'han retirada. Ens ha explicat motius pels quals no estaven d'acord amb les esmenes a la totalitat, però no han explicat què deia la seva esmena, què pensava la seva esmena a la totalitat. Ja ho comentarem.

Bé, hem tingut l'oportunitat d'escoltar la defensa de la proposició per part de la diputada de Junts i la defensa de les esmenes a la totalitat dels grups de Comuns, la Candidatura d'Unitat Popular i Esquerra. Jo voldria ja, només iniciar la meua intervenció, comunicar el posicionament del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i és que donarem suport a les esmenes a la totalitat.

Mirin, diputats i diputades, així ja deixen de patir i ho encarem. Hi ha una qüestió en la que estem tots d'acord i que és la crisi de l'accés a l'habitatge. En el que no estem d'acord tots els grups d'aquest hemicicle és en quines mesures s'han d'aplicar per donar solucions; quines mesures, com s'apliquen i quan s'apliquen. En això no ens posem d'acord.

Aquesta proposició ve del desembre de 2023 quan vam debatre en aquest hemicicle el Decret llei 3/2023. Diputada Selva, parlava vostè d'inseguretat –perdoni, que no la veia–..., parlava vostè d'inseguretat jurídica. Jo li recordo que el nostre grup en

aquell moment hi havia moltes qüestions que no veia clares i vam demanar un informe al Consell de Garanties Estatutàries, que les va aclarir. També el Partit Popular va portar aquest decret llei al Tribunal Constitucional i el Tribunal Constitucional ha dictaminat que compleix amb els requisits que ha de complir i ha esvaït tots aquests dubtes que podíem tenir. I espero que l'hagin llegida també, aquesta sentència del Tribunal Constitucional, perquè és interessant de llegir i ens il·lustrarà molt.

Bé, avui fa dos anys i mig que vam aprovar aquest decret llei i tenim una proposició de llei per derogar aquest decret llei i impulsar una nova llei sobre els habitatges d'ús turístic. La diputada Segovia i la diputada Capella ens han donat números, jo crec que bastants, sobre quina és la situació numèrica avui en dia dels habitatges d'ús turístic i també de quan es va aprovar aquest decret llei. Des de la seva aprovació, també cal que sàpiguen –suposo que ho saben, perquè estan per tot el territori, diputats i diputades– que hi ha diversos municipis que han iniciat la modificació del seu planejament i de les seves ordenances per regular els habitatges d'ús turístic. I val a dir que són de tots els colors polítics. Ja ens ho han recordat també –no en aquest punt de l'ordre del dia, però sí en un d'anterior–, que l'alcalde de Badalona, que avui la seva diputada defensava tot el contrari, vol regular els habitatges d'ús turístic.

I diuen: «És que a molts municipis no es fàcil adequar la normativa.» Clar que no és fàcil i als municipis petits encara menys. És complicat. El repte que tenim per davant és gran i jo crec que la diputació, per exemple, la Diputació de Barcelona, té recursos, està posant recursos a l'abast dels municipis perquè puguin adequar les seves normatives.

També voldria dir-li, senyora Esteller, que cal que diferenciï vostè entre lo que és un apartament turístic i un habitatge d'ús turístic, perquè la qüestió és molt diferent. També hauria de mirar-s'ho. I ens posa com a exemple Barcelona i diu que han pujat els preus de lloguer. Això no és cert, a Barcelona no han pujat els preus del lloguer; a Barcelona s'han mantingut i, si pugen, pugen molt menys que en altres municipis on s'està aplicant el topall del lloguer.

(Remor de veus.)

El president

Silenci, si us plau –silenci.

Eva Candela López

I, miri, senyora Selva, també voldria comentar-l'hi. Deia: «Petits propietaris. Els que són petits propietaris que tenen els habitatges d'ús turístic.» Jo aquests dies repassava tota la documentació que tinc sobre els habitatges d'ús turístic, per repassar el que tenia des del 2023, i he topat amb un document d'un reputat despatx d'advocats –que no vull dir el nom, però ja li dic jo que és un reputat despatx d'advocats– que deia: «És per això, per la regulació que estan fent les comunitats autònomes, que els inversors han de tenir present que està canviant la normativa.» I fa tot un escandall de, a les diferents comunitats autònomes, quina és la regulació que hi ha a cada comunitat autònoma sobre els habitatges d'ús turístic. Per això li dic, aviam, parla d'inversors. Això, els habitatges d'ús turístic, molta gran part estan en mans d'inversors que fan un negoci amb aquest tema.

Dir-los, per acabar –i acabo, president–, que la qüestió del dret a l'habitatge no la solucionarem. La solució no està en una única mesura, diputada Selva, ho hem dit moltes vegades aquí, ho hem de fer des de diferents branques i diferents solucions. I aquesta és una d'elles. Evidentment que amb això sol no solucionarem el problema del dret a l'habitatge.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels grups parlamentaris de Comuns, de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 71 vots a favor, 50 en contra i 11 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i set minuts.